

projekt z dnia 26 maja 2020 r.

etap: komisja prawnicza

U S T A W A

z dnia <data wydania aktu> r.

o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Służby

Więziennej¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15a po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Oceny ryzyka, o której mowa w ust. 2, dokonuje się w kwestionariuszu szacowania ryzyka zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego dołączanym do protokołu zatrzymania.”;

2) w art. 15aa w ust. 2 po wyrażeniu „ust. 2” dodaje zwrot „i 3”;

3) w art. 15ab w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W przypadku sporządzenia kwestionariusza szacowania ryzyka zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego na podstawie art. 15a ust. 3 lub 15ab ust. 2 kolejnego kwestionariusza nie sporządza się.”;

4) w art. 38 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Równorzędnym stanowiskiem służbowym jest stanowisko zaszerogowane do tej samej grupy uposażenia zasadniczego i takiego samego stopnia etatowego.”;

5) w art. 39:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Policjanta można zawiesić w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa oraz ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw.

postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby – na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji jakie powinny zawierać decyzje wydawane w toku postępowania o zawieszeniu w czynnościach, a także sposób dokumentowania okoliczności uzasadniających przedłużanie i wygaśnięcie tych decyzji, uwzględniając sprawny i prawidłowy przebieg postępowania w sprawie zawieszania funkcjonariuszy w czynnościach służbowych.”;

6) po art. 39 dodaje się art. 39a–39d w brzmieniu:

„Art. 39a. 1. Przełożonymi właściwymi do zawieszania w czynnościach służbowych policjantów są:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych, w stosunku do Komendanta Głównego Policji oraz Komendanta BSWP i jego zastępcy;
- 2) Komendant Główny Policji w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym:
  - a) Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji i jego zastępcy,
  - b) komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji i jego zastępcy,
  - c) Komendanta-Rektora Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie i jego zastępcy,
  - d) komendanta szkoły policyjnej i jego zastępcy,
  - e) w Komendzie Głównej Policji lub pozostającego w jego dyspozycji,
  - f) w Centralnym Laboratorium Kryminalistycznym Policji,
  - g) w Centralnym Pododdziale Kontrterrorystycznym Policji „BOA”;
- 3) Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym w Centralnym Biurze Śledczym Policji;
- 4) Komendant BSWP w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym w BSWP;
- 5) komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym:
  - a) komendanta powiatowego (miejskiego, rejonowego) Policji oraz jego zastępcy,
  - b) w jednostce organizacyjnej Policji bezpośrednio podległej,
  - c) w komendzie wojewódzkiej (Stołecznej) Policji lub pozostającego w jego dyspozycji;

- 6) komendant powiatowy (miejski, rejonowy) Policji w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym:
  - a) komendanta komisariatu Policji oraz jego zastępcy,
  - b) w jednostce organizacyjnej Policji bezpośrednio podległej,
  - c) w komendzie powiatowej (miejskiej, rejonowej) Policji lub pozostającego w jego dyspozycji;
- 7) Komendant-Rektor Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie;
- 8) komendant szkoły policyjnej w stosunku do policjanta na stanowisku służbowym w szkole policyjnej.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Komendant Główny Policji może zawiesić w czynnościach służbowych również policjantów wymienionych w ust. 1 pkt 3–8.

3. Przedłużenia okresu zawieszenia w czynnościach służbowych dokonuje przełożony właściwy do zawieszenia w czynnościach służbowych. Jeżeli zawieszenie w czynnościach służbowych nastąpiło na podstawie ust. 2, przedłużenia okresu zawieszenia w czynnościach służbowych dokonuje Komendant Główny Policji.

Art. 39b. Zawieszenie w czynnościach służbowych oraz przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach służbowych następuje w formie decyzji administracyjnej.

Art. 39c. 1. Od decyzji, o zawieszeniu w czynnościach służbowych oraz przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach służbowych, policjantowi przysługuje odwołanie do:

- 1) ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jeżeli decyzję wydał Komendant Główny Policji;
- 2) Komendanta Głównego Policji, jeżeli decyzję wydał: Komendant BSWP, Komendant Centralnego Biura Śledczego Policji, komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji, Komendant-Rektor Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie oraz komendant szkoły policyjnej;
- 3) komendanta wojewódzkiego (Stołeczny) Policji, jeżeli decyzję wydał komendant powiatowy (miejski, rejonowy) Policji.

2. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1, wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych, odwołanie nie przysługuje. Odwołujący może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Do

wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy stosuje się przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

3. Wniesienie odwołania od decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych lub o jego przedłużeniu nie wstrzymuje wykonania tych decyzji.

4. Odwołanie i wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji przełożonego, który wydał decyzję.

5. Rozpatrzenie odwołania, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy następuje w formie decyzji, wydanej w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

Art. 39d. 1. Wygaśnięcie decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych następuje w przypadku:

- 1) upływu terminu określonego w decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych, jeżeli zawieszenia nie przedłużono do czasu ukończenia postępowania karnego;
- 2) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego;
- 3) zwolnienia policjanta ze służby;
- 4) śmierci lub zaginięcia policjanta.

2. Zawieszenie w czynnościach służbowych uchyla się w przypadku ustania:

- 1) przesłanek wskazujących na celowość zawieszenia, o których mowa w art. 39 ust. 2 ustawy;
- 2) przyczyn, które były podstawą przedłużenia okresu zawieszenia.

3. Uchylenie zawieszenia w czynnościach służbowych następuje w formie decyzji.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 3, wydaje przełożony właściwy do zawieszenia w czynnościach służbowych.

5. Decyzję o uchyleniu zawieszenia w czynnościach służbowych w stosunku do Komendanta Głównego Policji oraz Komendanta BSWP i jego zastępcy wydaje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

6. Jeżeli decyzja o zawieszeniu w czynnościach służbowych została podjęta na podstawie art. 39a ust. 2, decyzję o uchyleniu tego zawieszenia podejmuje Komendant Główny Policji.

7. Do decyzji, o których mowa w ust. 4–6, art. 39c stosuje się odpowiednio.”;

- 7) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zwolnienie policjanta ze służby na podstawie art. 38 ust. 4 oraz art. 41 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 1, 4 i 6 nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia

zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że policjant zgłosi pisemnie wystąpienie ze służby.”;

8) po art. 66 dodaje się art. 66a–66c w brzmieniu:

„Art. 66a. 1. Policjantowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust.1, następuje ze środków Policji, na wniosek policjanta, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego obrońcy, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant Główny Policji może zapewnić policjantowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Poniesione przez Policję koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez policjanta, niezależnie od wyniku postępowania karnego.

Art. 66b. 1. Policjantowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Policji, w której policjant pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia właściwa miejscowo komenda wojewódzka Policji albo Komenda Stołeczna Policji.

3. W przypadku braku możliwości zapewniania ochrony prawnej przez jednostkę organizacyjną Policji, o której mowa w ust. 2, policjantowi przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego adwokata, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez policjanta kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w art. 66a ust. 2 i 3 oraz art. 66b ust. 3, a także podmioty właściwe w sprawie zwrotu kosztów ochrony prawnej, o której mowa w art. 66a ust. 2 i art. 66b ust. 3, kierując się koniecznością korzystania przez policjanta z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez policjanta na ochronę prawną.

Art. 66c. 1. Ochrona prawna, o której mowa w art. 66a i art. 66b przysługuje również policjantowi oddelegowanemu do wykonywania zadań służbowych poza Policję, na jego wniosek, w przypadku gdy postępowania karne, o którym mowa w art. 66a ust. 1 lub art. 66b ust. 1, zostało wszczęte w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych w ramach podjętej interwencji, w znaczeniu o którym mowa w art. 15 ust. 7c.

2. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1 przysługuje na zasadach oraz w trybie określonym w art. 66a i art. 66b.”;

9) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. 1. Policjantowi w czasie pełnienia służby przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje w szczególności policjantowi, który:

- 1) pełni służbę w systemie skoszarowanym;
- 2) bierze udział w szkoleniach lub ćwiczeniach z zakresu systemu obronnego kraju, działań antyterrorystycznych lub zarządzania kryzysowego, jeżeli trwają one w sposób ciągły powyżej 8 godzin;

- 3) bierze udział w akcjach ochrony porządku publicznego, zapobiegania skutkom klęsk żywiołowych lub usuwania ich skutków oraz w działaniach porządkowych podczas akcji ratowniczych przy likwidacji skutków klęsk żywiołowych i katastrof, trwających ponad 8 godzin, a w przypadku akcji w miejscu stałego pełnienia służby – w warunkach powodujących konieczność pełnienia służby przez okres powyżej 10 godzin, połączonej ze znacznym wysiłkiem fizycznym;
- 4) w przypadku zaistnienia poważnego zagrożenia porządku publicznego bierze bezpośredni udział w działaniach porządkowych lub wchodzi w skład sił wyznaczonych do tych działań i przebywa na terenie objętym tymi działaniami.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje policjantowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna, odżywcza i pieniężna produktów żywnościowych przysługujących policjantowi w określonych przypadkach. W razie zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. Normy wyżywienia mogą być realizowane w formie suchego prowiantu lub gotowych pakietów żywnościowych lub posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne w sytuacji, gdy zorganizowanie wyżywienia w postaci posiłków sporządzanych w punktach żywienia Policji nie jest możliwe, albo gdy rodzaj i warunki pełnionej służby wymagają tego rodzaju wyżywienia. W przypadku realizacji wyżywienia w formie gotowych pakietów żywnościowych lub w formie posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne normę wyżywienia podwyższa się o koszty zapewnienia wyżywienia.

5. Napoje w naturze, w ilości zaspokajającej potrzeby policjanta, przysługują w czasie pełnienia służby, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).

6. Policjant otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w przypadku:

- 1) pełnienia w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca służby na wolnym powietrzu przez co najmniej 4 godziny dziennie albo;

- 2) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu policjantowi w naturze albo;
- 3) braku możliwości zapewnienia policjantowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych policjanta, udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.

7. Świadczenie pieniężne podwyższa się:

- 1) jeżeli nie można zorganizować wyżywienia w punktach żywienia Policji albo zlecić tego wyżywienia w zewnętrznych podmiotach gastronomicznych:
  - a) policjantowi, który jest słuchaczem Wyższej Szkoły Policji, szkoły policyjnej lub ośrodka szkolenia na kursie stacjonarnym,
  - b) policjantowi w służbie kandydackiej;
- 2) w przypadku skierowania policjanta zaliczonego do personelu latającego do wykonywania lotów poza miejsce stałej dyslokacji na czas powyżej 8 godzin.

8. Policjantowi, któremu przysługuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie z kilku tytułów otrzymuje wyżywienie w naturze albo świadczenie pieniężne z zamian za wyżywienie tylko z jednego tytułu, według najkorzystniejszej dla niego normy wyżywienia, z wyłączeniem przypadków, w których policjant uczestniczy w uroczystym posiłku organizowanym w punkcie żywienia Policji.

9. Policjantowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie lub dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia, z wyjątkiem rezygnacji z wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych policjanta, udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim w sytuacji braku możliwości zapewnienia policjantowi bezpłatnego wyżywienia w naturze.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje norm wyżywienia,
- 2) średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz ich wartość pieniężną,
- 3) szczegółowe przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,
- 4) przypadki, w których normy wyżywienia mogą zostać uzupełnione,

- 5) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie, a także jednostkę organizacyjną Policji właściwą do jego wypłacania i terminy jego wypłaty – uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu policjantom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;
- 10) w art. 108 w ust. 1:
- a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) świadczenie motywacyjne;”,
- b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;
- 11) w art. 110 w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, stwierdzonego w prawomocnie zakończonym postępowaniu dyscyplinarnym;”;
- 12) art. 115a otrzymuje brzmienie:
„Art. 115a. 1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.”;
- 13) po art. 120 dodaje się art. 120a w brzmieniu:
„Art. 120a. 1. Policjantowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:
- 1) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy – w wysokości 1 500 złotych, miesięcznie albo
- 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych miesięcznie.
2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:
- 1) służby w Policji;
- 2) służby w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej i Służbie Więziennej;

3) traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1, wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez policjanta stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2. Decyzja o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego wydawana jest w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w ust. 7.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego policjant podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 35, jeżeli od wydania ostatniej opinii o tym policjancie upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi Głównemu Policji i jego zastępcom oraz Komendantowi BSWP i jego zastępcom. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Komendant Główny Policji przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi CBŚP, dowódcy BOA, komendantom wojewódzkim Policji (Komendantowi Stołecznemu Policji), komendantom szkół policyjnych i ich zastępcom oraz rektorowi Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie i osobie pełniącej w uczelni służb państwowych funkcję kierowniczą do spraw realizacji zadań uczelni jako jednostki organizacyjnej właściwej służby. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

7. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się policjantowi:

- 1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał jedną z opinii służbowych, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 41 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1, przez okres roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 2) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 3) ukaranemu karą dyscyplinarną przed jej zatarciem;
- 4) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, przez okres roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

8. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 7, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie wypłaty tego świadczenia.

9. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie wypłaty świadczenia motywacyjnego policjantowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Komendanta Głównego Policji przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

10. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego;
- 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które policjant nie zachował prawa do uposażenia, wymienionych w art. 126 ust. 1-3;
- 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania;
- 4) zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 121b ust. 2 pkt 1 i 3-5;
- 5) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc

– proporcjonalnie do tego okresu.

11. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

12. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

13. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 8 stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem policjanta ze służby, jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

14) w art. 132:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest w szczególności:

- 1) niedopełnienie obowiązków policjanta wynikających ze złożonego ślubowania, a także przepisów prawa;
- 2) odmowa wykonania lub niewykonanie rozkazu lub innego polecenia, z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 58 ust. 2;

- 3) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób nieprawidłowy;
  - 4) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
  - 5) wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego policjanta, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, policjantowi lub innej osobie;
  - 6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;
  - 7) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej w podległej jednostce organizacyjnej lub komórce organizacyjnej Policji;
  - 8) porzucenie służby;
  - 9) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nieusprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby;
  - 10) stawienie się do służby w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka, pełnienie jej w takim stanie, a także spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby;
  - 11) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego policjanta ;
  - 12) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
  - 13) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
  - 14) ujawnienie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie.”;
- b) po ust. 4b dodaje się ust. 4ba w brzmieniu:

„4ba. Rozmowę dyscyplinującą, o której mowa w ust. 4b, można przeprowadzić w terminie do 30 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. Rozmowa ta polega na wytknięciu policjantowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących,

a także wszczęcia postępowania i wymierzenia kary dyscyplinarnej, w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który policjant ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.”,

c) ust. 4c otrzymuje brzmienie:

„4c. Notatkę, o której mowa w ust. 4b, włącza się do akt osobowych na okres 5 miesięcy.”,

d) po ust. 4c dodaje się ust. 4d–4f w brzmieniu:

„4d. W terminie do 5 dni od dnia przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej sprawca przewinienia dyscyplinarnego może złożyć sprzeciw do przełożonego dyscyplinarnego. Złożenie sprzeciwu skutkuje wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a zebrane dotychczas materiały stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

4e. Rozmowę dyscyplinującą przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej policjanta w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez policjanta, z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym policjantem stanowisko służbowe.

4f. Upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej zawiera:

- 1) podstawę prawną;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego policjanta;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe policjanta, z którym ma być prowadzona rozmowa dyscyplinująca;
- 4) określenie czynu, w związku z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) określenie przesłanek, jakie spowodowały podjęcie przez przełożonego dyscyplinarnego rozstrzygnięcia o przeprowadzeniu w danym przypadku rozmowy dyscyplinującej;
- 6) określenie terminu, w jakim rozmowę dyscyplinującą należy przeprowadzić.

15) w art. 132b po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Policjant odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.”;

16) po art. 132b dodaje się art. 132c w brzmieniu:

„Art. 132c. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.”;

17) w art. 133:

a) w ust. 1 w zdaniu pierwszym po wyrażeniu „art. 32 ust. 1” skreśla przecinek i wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przełożonym dyscyplinarnym policjanta delegowanego do czasowego pełnienia służby lub któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych albo którego skierowano na szkolenie zawodowe, doskonalenie zawodowe centralne lub studia w Wyższej Szkole Policji jest przełożony dyscyplinarny w miejscu pełnienia służby, odbywania szkolenia, doskonalenia lub studiów, z wyłączeniem możliwości orzekania kar określonych w art. 134 pkt 3–7, które wymierza przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1.”,

c) w ust. 3b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przełożonym dyscyplinarnym Komendanta Głównego Policji, Komendanta BSWP i jego zastępców jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.”,

d) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Komendant Główny Policji – w stosunku do Komendanta CBŚP, komendanta wojewódzkiego Policji, Komendanta Stołecznego Policji, komendanta szkoły policyjnej, dowódcy kontyngentu policyjnego oraz policjantów, których przełożonym dyscyplinarnym jest Komendant BSWP.”;

18) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„Art. 134. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 4) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe;
- 5) obniżenie stopnia;
- 6) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby;
- 7) wydalenie ze służby.”;

19) art. 134a otrzymuje brzmienie:

„Art. 134a. Kara upomnienia i kara nagany oznaczają wytknięcie ukaranemu przez przełożonego dyscyplinarnego niewłaściwego postępowania.”;

20) uchyla się art. 134b;

21) art. 134c otrzymuje brzmienie:

„Art. 134c. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku oznacza wytknięcie ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzenie go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, zostanie wyznaczony na niższe stanowisko służbowe lub ukarany surowszą karą dyscyplinarną.”;

22) w art. 134e ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Karę obniżenia stopnia można wymierzyć tylko obok kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby albo kary wydalenia ze służby.”;

23) po art. 134e dodaje się art. 134ea w brzmieniu:

„Art. 134ea. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby oznacza wytknięcie ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzenie go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, zostanie wydalony ze służby.”;

24) w art. 134h:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obwinionemu należy wymierzyć karę dyscyplinarną współmierną do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się w szczególności okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego skutki, w tym następstwa negatywne dla służby, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków, pobudki działania, zachowanie obwinionego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu, dotychczasowy przebieg służby opinię służbową, okres pozostawania w służbie, a także istotne w sprawie okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające.”;

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) działanie z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, w stanie nietrzeźwości albo w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka;”;

25) po art. 134h dodaje się art. 134ha w brzmieniu:

„Art. 134ha. 1. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć stanowią ustalenia faktyczne.

2. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie są związani rozstrzygnięciem sądu lub innego organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.”;

26) w art. 134i:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) wskutek złożenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 132 ust. 4d;”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) może wszcząć postępowanie dyscyplinarne na wniosek innego zainteresowanego organu, instytucji lub pokrzywdzonego.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu.

1b. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone przez przewinienie dyscyplinarne.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wyższy przełożony dyscyplinarny lub Komendant Główny Policji może wszcząć lub przejąć do prowadzenia postępowanie dyscyplinarne przed wydaniem orzeczenia, jeżeli w jego ocenie jest to konieczne z uwagi na charakter sprawy.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d i pkt 2, zawiadamia się odpowiednio sąd lub prokuratora oraz organ lub instytucję albo pokrzywdzonego o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyniku tego postępowania. Materiały przekazane przez sąd, prokuratora, organ, instytucję albo pokrzywdzonego włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.”,

d) w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„W szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych mogą być kontynuowane w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 4b.”,

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4f w brzmieniu:

„4a. Rozpoczęcie czynności wyjaśniających następuje w formie postanowienia.

4b. Postanowienie, o którym mowa w ust. 4a, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę wydania;
- 3) podstawę prawną;
- 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniających przeprowadzenie czynności wyjaśniających;
- 5) określenie okoliczności stanowiących przedmiot czynności wyjaśniających;
- 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
- 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Policji albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

4c. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne okoliczności wskazujące na możliwość popełnienia przewinienia dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może poszerzyć zakres prowadzonych czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 4b pkt 5.

4d. Z czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie, w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

4e. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

4f. Wyższy przełożony dyscyplinarny lub Komendant Główny Policji może zlecić przeprowadzenie lub przeprowadzić czynności wyjaśniające w sprawach dotyczących policjantów podległych przełożonym dyscyplinarnym, jeżeli w jego ocenie jest to konieczne ze względu na charakter sprawy.”,

f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, którego popełnienie zarzucono policjantowi został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą;
- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.”,

g) w ust. 6 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez policjanta zarzucanego czynu.”;

h) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku uchylecia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w art. 135fa ust. 1, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, za dzień wszczęcia postępowania odwoławczego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 135fa ust. 1.”;

27) w art. 135:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 2) upłynęły terminy określone w ust. 4 i 5;
- 3) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu i tego samego policjanta zostało prawomocnie zakończone lub wcześniej wszczęte toczy się.”,

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli policjant z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 3, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się policjanta do służby.”,
  - c) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje z upływem 2 lat od dnia jego popełnienia.”,
  - d) uchyla się ust. 6;
- 28) w art. 135a ust. 2 wyraz „wyznacza” zastępuje się wyrazem „powołuje”;
- 29) w art. 135b po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przełożony dyscyplinarny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.”;

30) w art. 135c po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Do czasu wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 6, przełożony dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.”;

31) w art. 135e:

  - a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W szczególności przesłuchuje świadków, obwinionego i pokrzywdzonego, przeprowadza oględziny, konfrontacje, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentów.”,
  - b) w ust. 3 wstęp do wyliczenia otrzymuje brzmienie „Protokół zawiera:”;
  - c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku konieczności przeprowadzenia czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie dyscyplinarne, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się o ich przeprowadzenie do przełożonego dyscyplinarnego właściwego według miejsca, w którym czynność ma być dokonana. Czynności przeprowadza rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej Policji.”,
  - d) w ust. 9 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny mogą zwrócić się do

właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części.”;

32) w art. 135f:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek lub fotokopii;”,

b) w ust. 7:

– w pkt 3 wyrazy „sprzeczne z prawem” zastępuje się wyrazem „niedopuszczalne”,

– w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.”,

c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. W przypadku, gdy wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, rzecznik dyscyplinarny może wezwać obwinionego do złożenia ostatecznych wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wnioski dowodowe złożone po upływie wyznaczonego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.”,

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarnego usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarnego. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.”;

33) po art. 135f dodaje się art. 135fa w brzmieniu:

„Art. 135fa. 1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina policjanta nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody policjanta na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie wydaje się po wysłuchaniu policjanta i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej.

4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia uzasadnia wymierzenie kary, o której mowa w art. 134 pkt 1 i 2. Czynności, o których mowa w art. 135i ust. 1–6 nie przeprowadza się.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o ukaraniu.

6. Od orzeczenia o ukaraniu obwinionemu przysługuje wniosek odwoławczy w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniosek odwoławczy składa się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie.

7. Przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia wniosku odwoławczego, w drodze postanowienia, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

8. W przypadku złożenia wniosku odwoławczego przez obwinionego przełożony dyscyplinarny uchyla orzeczenie o ukaraniu, kontynuuje postępowanie dyscyplinarne i wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 135j ust. 1, od którego przysługuje odwołanie w trybie art. 135k.

9. Cofnięcie wniosku odwoławczego jest niedopuszczalne.”;

34) w art. 135h:

a) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. Czynności dowodowe w postępowaniu dyscyplinarnym kończy się w terminie miesiąca od dnia wszczęcia tego postępowania. Wyższy przełożony dyscyplinarny, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony do 3 miesięcy.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Komendant Główny Policji, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony powyżej 3 miesięcy.

3. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne z powodu zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania.”;

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3c w brzmieniu:

„3a. Przełożony dyscyplinarny zawiesza postępowanie dyscyplinarne z ostatnim dniem pełnienia służby w jednostce organizacyjnej Policji i przekazuje materiały postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu w nowym miejscu służby obwinionego.

3b. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w ust. 3a. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Policji, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony i pokrzywdzony mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Policji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3c. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminów.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego w sprawie obwinionego przeniesionego do innej jednostki organizacyjnej Policji wydaje się niezwłocznie po otrzymaniu materiałów postępowania dyscyplinarnego wszczętego w poprzednim miejscu służby obwinionego.”;

35) po art. 135h dodaje się art. 135ha i 135hb w brzmieniu:

„Art. 135ha. 1. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych czynów, przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących pozostałych czynów objętych postępowaniem.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zebrane w toku postępowania dyscyplinarnego dowody dotyczące wyłączonego czynu stają się dowodami odrębnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 135hb. 1. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.

2. Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisanie tych omyłek przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu, prostuje się je w drodze postanowienia.

3. Postanowienia, o których mowa w ust. 1 i 2, są ostateczne.

4. Sprostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przysposabiającego lub przysposobionego.

5. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę.”;

36) w art. 135i wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie:

„Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmową skorzystania z prawa do zapoznania się z tymi aktami.”,

b) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Rzecznik dyscyplinarny, po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego, wydaje postanowienie o zakończeniu czynności dowodowych oraz w terminie 7 dni po zakończeniu czynności dowodowych sporządza sprawozdanie, które”;

37) w art. 135j wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o:

1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu, albo

- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
  - 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary, albo
  - 4) umorzeniu postępowania.”,
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Przełożony dyscyplinarny w orzeczeniu może zmienić opis czynu lub jego kwalifikację prawną wyłącznie w granicach czynu zarzucanego obwinionemu i jego kwalifikacji prawnej.”;
- c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
„3. Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, w terminie 14 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych uchybień bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.”,
4. Jeżeli w dniu wydania orzeczenia zachodzi okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania w części, o umorzeniu rozstrzyga się w orzeczeniu.”;
- 38) po ust. 135j dodaje się art. 135ja w brzmieniu:
„Art. 135ja. 1. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, jeżeli:
- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
  - 2) postępowanie dyscyplinarne wszczęto po upływie terminu, o którym mowa w art. 135 ust. 3;
  - 3) ustalono, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
  - 4) obwiniony zmarł lub został uznany za zaginionego;
  - 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu;
  - 6) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu zarzucanego obwinionemu zostało prawomocnie zakończone albo wszczęte wcześniej toczy się.
2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w razie:
- 1) długotrwałej choroby obwinionego;
  - 2) wycofania wniosku, o którym mowa w art. 134i ust. 1 pkt 2.

3. Orzeczenia o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie karalności nie wydaje się w przypadku, gdy zebrane dowody uzasadniają uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

4. W przypadku przywrócenia do służby policjanta, wobec którego w dniu jego zwolnienia ze służby postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone na podstawie przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt. 5, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o umorzeniu tego postępowania dyscyplinarne, o ile nie nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn będący przedmiotem tego postępowania oraz wyznacza rzecznika dyscyplinarne do prowadzenia postępowania dyscyplinarne.”;

39) w art. 135k ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli orzeczenie lub postanowienie w pierwszej instancji wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Komendant Główny Policji, odwołanie lub zażalenie nie przysługuje. Obwiniony może jednak w terminie, o którym mowa w ust.1, zwrócić się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Komendanta Głównego Policji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń.”;

40) w art. 135m w ust. 1 zwrot „art. 134 pkt 4-6” zastępuje się zwrotem „art. 134 pkt 4-7”;

41) w art. 135n:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rozpatrzenie odwołania przez wyższego przełożonego dyscyplinarne powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania, a w przypadku powołania komisji – w terminie 14 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.”,

b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uchylić w całości albo w części i w tym zakresie uniewinnić obwinionego, odstąpić od ukarania, względnie wymierzyć inną karę albo umorzyć postępowanie, bądź uchylając to orzeczenie – umorzyć postępowanie dyscyplinarne pierwszej instancji, albo”;

42) w art. 135o:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) z upływem terminu do wniesienia odwołania, wniosku odwoławczego lub zażalenia, jeżeli go nie wniesiono;”,

- b) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przełożony właściwy w sprawach osobowych po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku lub ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”;

43) w art. 135q:

- a) w ust. 2:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;”,

- w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

- „4) 24 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”,

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, może zatrzeć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;
- 4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”,

- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kara obniżenia stopnia podlega zatarciu po upływie terminu przewidzianego dla kary wymierzonej obok kary obniżenia stopnia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

44) po art. 135q dodaje się art. 135qa w brzmieniu:

„Art. 135qa. 1. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej, w przypadku, o którym mowa w art. 135q ust. 3, wydaje przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 133 ust. 1, 2 i 3b.

2. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej doręcza się policjantowi.”;

45) art. 138 i 139 otrzymują brzmienie:

„Art. 138. Od orzeczenia i postanowienia, kończących postępowanie dyscyplinarne, policjantowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 139. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wykonywania czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym w stosunku do policjantów, w tym obieg dokumentów związanych z postępowaniem dyscyplinarnym oraz określi wzory postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35 w ust. 3 i 4 po wyrazach „na wniosek” dodaje się wyrazy „Komendanta BSWSG,”;

2) w art. 36 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje Komendant Główny Straży Granicznej, od decyzji takiej służy odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;

3) w art. 40 w ust. 4 w pkt 2 w lit. b kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) Komendant BSWSG na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do podległych mu funkcjonariuszy BSWSG.”;

4) w art. 41i w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) świadczenie motywacyjne;”;

5) w art. 42 po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Równorzędnym stanowiskiem służbowym jest stanowisko zaszeregowane do tej samej grupy uposażenia zasadniczego i takiego samego stopnia etatowego.”;

6) w art. 43:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Funkcjonariusza można zawiesić w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego albo przestępstwo skarbowe nieumyślne lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby – na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.”,

b) ust. 3a uchyla się,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji jakie powinny zawierać decyzje wydawane w toku postępowania o zawieszeniu w czynnościach, a także sposób dokumentowania okoliczności uzasadniających przedłużanie i wygaśnięcie tych decyzji, uwzględniając sprawny i prawidłowy przebieg postępowania w sprawie zawieszania funkcjonariuszy w czynnościach służbowych.”;

7) po art. 43 dodaje się art. 43a-43d w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. Przełożonymi właściwymi do zawieszania w czynnościach służbowych funkcjonariuszy są:

- 1) Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w stosunku do Komendanta Głównego Straży Granicznej oraz Komendanta BSWSG, i jego zastępców;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej, w stosunku do:
  - a) zastępców Komendanta Głównego Straży Granicznej,
  - b) komendantów oddziałów Straży Granicznej,
  - c) komendantów ośrodków szkolenia Straży Granicznej,
  - d) komendantów ośrodków Straży Granicznej,
  - e) funkcjonariuszy pełniących służbę w Komendzie Głównej Straży Granicznej,
  - f) funkcjonariuszy pozostających w jego dyspozycji,
  - g) innych funkcjonariuszy, dla których na podstawie odrębnych przepisów jest przełożonym właściwym w sprawach osobowych;

- 3) Komendant BSWSG, komendant oddziału, komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej i komendant ośrodka Straży Granicznej, w stosunku do:
  - a) funkcjonariuszy pełniących służbę na stanowiskach służbowych odpowiednio w podległych im BSWSG, oddziałach, ośrodkach szkolenia lub ośrodkach,
  - b) funkcjonariuszy pozostających w ich dyspozycji,
  - c) innych funkcjonariuszy, dla których na podstawie odrębnych przepisów są przełożonymi właściwymi w sprawach osobowych.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Komendant Główny Straży Granicznej może zawiesić w czynnościach służbowych również funkcjonariuszy wymienionych w ust. 1 pkt 3.

3. Przedłużenia okresu zawieszenia w czynnościach służbowych dokonuje przełożony właściwy do zawieszenia w czynnościach służbowych. Jeżeli zawieszenie w czynnościach służbowych nastąpiło na podstawie ust. 2, przedłużenia okresu zawieszenia w czynnościach służbowych dokonuje Komendant Główny Straży Granicznej.

Art. 43b. Zawieszenie w czynnościach służbowych oraz przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach służbowych następuje w formie decyzji administracyjnej.

Art. 43c. 1. Od decyzji, o zawieszeniu w czynnościach służbowych oraz przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach służbowych, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do:

- 1) ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jeżeli decyzję wydał Komendant Główny Straży Granicznej;
- 2) Komendanta Głównego Straży Granicznej, jeżeli decyzję wydał: Komendant BSWSG, komendant oddziału, komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej i komendant ośrodka Straży Granicznej.

2. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1, wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych, odwołanie nie przysługuje. Odwołujący może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Do wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy stosuje się przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

3. Wniesienie odwołania od decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych lub o jego przedłużeniu nie wstrzymuje wykonania tych decyzji.

4. Odwołanie i wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji przełożonego, który wydał decyzję.

5. Rozpatrzenie odwołania, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy następuje w formie decyzji, wydanej w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania i akt sprawy.

Art. 43d. 1. Wygaśnięcie decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych następuje w przypadku:

- 1) upływu terminu określonego w decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych, jeżeli zawieszenia nie przedłużono do czasu ukończenia postępowania karnego;
- 2) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego;
- 3) zwolnienia funkcjonariusza ze służby;
- 4) wygaśnięcia stosunku służbowego funkcjonariusza.

2. Zawieszenie w czynnościach służbowych uchyla się w przypadku ustania:

- 1) przesłanek wskazujących na celowość zawieszenia, o których mowa w art. 43 ust. 2 ustawy;
- 2) przyczyn, które były podstawą przedłużenia okresu zawieszenia.

3. Uchylenie zawieszenia w czynnościach służbowych następuje w formie decyzji.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 3 wydaje przełożony właściwy do zawieszenia w czynnościach służbowych.

5. Decyzję o uchyleniu zawieszenia w czynnościach służbowych w stosunku do Komendanta Głównego Straży Granicznej oraz Komendanta BSWSG i jego zastępców wydaje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

6. Jeżeli decyzja o zawieszeniu w czynnościach służbowych została podjęta na podstawie art. 43a ust. 2, decyzję o uchyleniu tego zawieszenia podejmuje Komendant Główny Straży Granicznej.

7. Do decyzji, o których mowa w ust. 4-6, art. 43c stosuje się odpowiednio.”;

8) w art. 47:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1 i 4 oraz 6 i 7 nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że funkcjonariusz zgłosi pisemne wystąpienie ze służby.”,
- b) uchyla się ust. 2,
- c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
- „2a. Do okresów choroby stanowiących przyczynę zaprzestania służby, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy choroby stanowiące przyczynę zaprzestania służby, jeżeli przerwa między kolejnymi okresami nie przekracza 60 dni.”,
- d) ust. 2b otrzymuje brzmienie:
- „2b. Wykonanie decyzji o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby ulega wstrzymaniu do dnia następującego po ostatnim dniu choroby, nie dłużej jednak niż do dnia następującego po upływie 12 miesięcy, jeżeli zwolnienie następuje na podstawie, o której mowa w ust. 1.”;
- 9) art. 49 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 49. Funkcjonariuszy zwalniamy ze służby właściwi przełożeni, o których mowa w art. 36 ust 1.”;
- 10) w art. 52 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Na stopnie szeregowych, podoficerów oraz chorążych Straży Granicznej mianują właściwi przełożeni, o których mowa w art. 36 ust 1.”;
- 11) art. 53 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 53. Na pierwszy stopień oficerski Straży Granicznej oraz na stopień generała brygady Straży Granicznej (kontradmirała Straży Granicznej) oraz generała dywizji Straży Granicznej (wiceadmirała Straży Granicznej) mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Na pozostałe stopnie oficerskie Straży Granicznej mianuje Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG oraz ich zastępców minister właściwy do spraw wewnętrznych, a pozostałych funkcjonariuszy – Komendant Główny Straży Granicznej”;

12) w art. 55 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na pierwszy stopień oficerski Straży Granicznej może być mianowany funkcjonariusz, który posiada wykształcenie wyższe, odbył przeszkolenie specjalistyczne oraz posiada pozytywną opinię służbową.”;

13) w art. 58:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„2. Funkcjonariusze zwolnieni ze służby mogą używać posiadanych stopni, o których mowa w art. 51, z dodaniem określenia:”;

b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„3. Utrata stopnia wymienionego w art. 51 następuje w razie:”;

14) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. O obniżeniu lub utracie stopnia w przypadkach określonych w ustawie orzeka organ właściwy do mianowania na ten stopień, z tym, że o obniżeniu lub utracie stopnia podporucznika Straży Granicznej orzeka minister właściwy do spraw wewnętrznych, a o obniżeniu lub utracie stopnia generała dywizji Straży Granicznej (wiceadmirała Straży Granicznej) i generała brygady Straży Granicznej (kontradmirala Straży Granicznej) – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;

15) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb mianowania funkcjonariuszy na stopnie, podmioty właściwe do składania wniosków o mianowanie, terminy dokonywania mianowań, kwalifikacje i umiejętności szczególnie przydatne do pełnienia służby w Straży Granicznej uzasadniające możliwość mianowania na równorzędny stopień obowiązujący w Straży Granicznej osoby przyjmowanej do służby i posiadającej stopień wojskowy oraz sposób ogłaszania o utracie stopnia w przypadkach określonych w art. 58 ust. 3, a także wzory dokumentów wykorzystywanych w tych sprawach, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego przebiegu mianowania na stopnie oraz prawidłowego jego dokumentowania.”;

16) art. 71a otrzymuje brzmienie:

„Art. 71a. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone

prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, następuje ze środków Straży Granicznej, na wniosek funkcjonariusza, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego obrońcy, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant Główny Straży Granicznej może o zapewnić funkcjonariuszowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Poniesione przez Straż Graniczną koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez funkcjonariusza, niezależnie od wyniku postępowania karnego.”;

17) po art. 71a dodaje się art. 71b-71c w brzmieniu:

„Art. 71b. 1. Funkcjonariuszowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Straży Granicznej, w której funkcjonariusz pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia komenda właściwego miejscowo oddziału Straży Granicznej albo Komenda Główna Straży Granicznej.

3. W przypadku braku możliwości zapewnienia ochrony prawnej przez jednostkę organizacyjną Straży Granicznej, o której mowa w ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego adwokata, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia

26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez funkcjonariusza kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w art. 71a ust. 2 i 3 oraz art. 71b ust. 3, a także podmioty właściwe w sprawie zwrotu kosztów ochrony prawnej, o której mowa w art. 71a ust. 2 i art. 71b ust. 3, kierując się koniecznością korzystania przez funkcjonariusza z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną.

Art. 71c. 1. Ochrona prawna, o której mowa w art. 71a i art. 71b przysługuje również funkcjonariuszowi oddelegowanemu do wykonywania zadań służbowych poza Straż Graniczną, na jego wniosek, w przypadku gdy postępowanie karne, o którym mowa w art. 71a ust. 1 lub art. 71b ust. 1, zostało wszczęte w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych w ramach podjętej interwencji, w znaczeniu o którym mowa w art. 11 ust. 2e.

2. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust.1 przysługuje na zasadach oraz w trybie określonym w art. 71a i art. 71b.”;

18) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. Funkcjonariuszowi w czasie pełnienia służby przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub szczególne właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje w szczególności funkcjonariuszowi, który:

- 1) pełni służbę w systemie skoszarowanym;
- 2) bierze udział w szkoleniach lub ćwiczeniach z zakresu systemu obronnego kraju, działań antyterrorystycznych lub zarządzania kryzysowego, jeżeli trwają one w sposób ciągły powyżej 8 godzin;
- 3) bierze udział w akcjach zapobiegania skutkom klęsk żywiołowych lub usuwania ich skutków oraz w działaniach porządkowych podczas akcji ratowniczych przy likwidacji skutków klęsk żywiołowych i katastrof, trwających ponad 8 godzin;
- 4) uczestniczy w innych działaniach niż określone w pkt 1–3 związanych z ochroną granicy państwowej, kontrolą ruchu granicznego oraz zapobieganiem

i przeciwdziałaniem nielegalnej migracji, które uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje funkcjonariuszowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna, odżywcza i pieniężna produktów żywnościowych przysługujących funkcjonariuszowi w określonych przypadkach. W przypadku zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. Normy wyżywienia mogą być realizowane w formie suchego prowiantu lub gotowych pakietów żywnościowych lub posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne w sytuacji, gdy zorganizowanie wyżywienia w postaci posiłków sporządzanych w punktach żywienia Straży Granicznej nie jest możliwe albo gdy rodzaj i warunki pełnionej służby wymagają tego rodzaju wyżywienia. W przypadku realizacji wyżywienia w formie gotowych pakietów żywnościowych lub w formie posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne normę wyżywienia podwyższa się o koszty zapewnienia wyżywienia.

5. Napoje w naturze, w ilości zaspokajającej potrzeby funkcjonariusza, przysługują w czasie pełnienia służby, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).

6. Funkcjonariusz otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze w przypadku:

- 1) pełnienia w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca służby na wolnym powietrzu przez co najmniej 4 godziny dziennie albo;
- 2) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu funkcjonariuszowi w naturze albo;
- 3) braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.

7. Świadczenie pieniężne podwyższa się:

- 1) jeżeli nie można zorganizować wyżywienia w punktach żywienia Straży Granicznej albo zlecić tego wyżywienia w zewnętrznych podmiotach gastronomicznych:
  - a) funkcjonariuszowi, który bierze udział w kursach, szkoleniach, warsztatach, odprawach, naradach, konferencjach lub przedsięwzięciach o takim charakterze w ośrodkach szkolenia lub jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej oraz na praktykach w jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej i komórkach Komendy Głównej Straży Granicznej, połączonych z zakwaterowaniem za czas faktycznego przebywania w miejscu zakwaterowania,
  - b) funkcjonariuszowi w służbie kandydackiej;
- 2) funkcjonariuszowi służby kandydackiej przebywającemu na urlopie lub pełno-dobowej przepustce;
- 3) w przypadku skierowania funkcjonariusza zaliczonego do personelu latającego do wykonywania lotów poza miejsce stałej dyslokacji na czas powyżej 8 godzin.

8. Funkcjonariuszowi, któremu przysługuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze z kilku tytułów, otrzymuje wyżywienie w naturze albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie tylko z jednego tytułu, według najkorzystniejszej dla niego normy wyżywienia, z wyłączeniem przypadków, w których funkcjonariusz uczestniczy w uroczystym posiłku organizowanym w punkcie żywienia Straży Granicznej.

9. Funkcjonariuszowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze, nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze lub dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia, z wyjątkiem rezygnacji z wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza, udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim w sytuacji braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje norm wyżywienia,
- 2) średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz ich wartość pieniężną,
- 3) szczególne przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,

- 4) przypadki, w których normy żywienia mogą zostać uzupełnione,
- 5) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie, a także jednostkę organizacyjną Straży Granicznej właściwą do jego wypłacania i terminy jego wypłaty

– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu funkcjonariuszom żywienia w naturze względem realnej wartości żywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;

19) w art. 86:

- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych. Przez dni robocze rozumie się dni od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy.

2. Funkcjonariusz uzyskuje prawo do pierwszego urlopu z upływem 6 miesięcy służby w wymiarze połowy urlopu przysługującego po roku służby.”,

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Prawo do urlopu w pełnym wymiarze funkcjonariusz nabywa z upływem roku służby. Do tego urlopu wlicza się urlop, o którym mowa w ust. 2.”,

- c) po ust. 3 dodaje się ust. 4–8 w brzmieniu:

„4. Funkcjonariuszowi, który przed przyjęciem do służby w Straży Granicznej był zatrudniony lub pozostawał w stosunku służbowym, zalicza się okres tego zatrudnienia lub służby do okresu, od którego zależy prawo do pierwszego urlopu wypoczynkowego, według zasad określonych w Kodeksie pracy lub przepisach szczególnych.

5. Funkcjonariuszowi, który przed przyjęciem do służby w Straży Granicznej wykorzystał urlop wypoczynkowy za dany rok, albo otrzymał ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, nie przysługuje urlop wypoczynkowy w roku przyjęcia do służby w Straży Granicznej. Prawo do urlopu powstaje z dniem 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

6. Funkcjonariuszowi, który:

- 1) przed przyjęciem do służby w Straży Granicznej wykorzystał urlop wypoczynkowy za dany rok w wymiarze proporcjonalnym do okresu

przepracowanego u dotychczasowego pracodawcy albo otrzymał w takim wymiarze ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, albo

- 2) podejmuje służbę w Straży Granicznej w roku kalendarzowym innym niż rok, w którym ustał jego poprzedni stosunek służbowy lub stosunek pracy – przysługuje urlop wypoczynkowy w roku przyjęcia do służby w Straży Granicznej w wymiarze proporcjonalnym do okresu służby w Straży Granicznej w danym roku.

7. Łączny wymiar urlopu wypoczynkowego funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 6, w roku kalendarzowym w którym rozpoczął służbę w Straży Granicznej, nie może być wyższy niż 26 dni roboczych.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, urlopu wypoczynkowego udziela się nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy służby w Straży Granicznej.”;

- 20) po art. 86 dodaje się art. 86a–86c w brzmieniu:

„Art. 86a. Funkcjonariuszowi, na jego wniosek, udziela się urlopu wypoczynkowego bezpośrednio po urlopie macierzyńskim albo urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim lub po urlopie rodzicielskim.

Art. 86b. Funkcjonariuszowi skierowanemu do szkoły, na przeszkolenie lub na studia wyższe albo podyplomowe w kraju albo za granicą udziela się urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy przed tym skierowaniem, jeżeli czas trwania nauki uniemożliwiłby udzielenie urlopu w trakcie lub po jej zakończeniu w tym roku kalendarzowym lub w ciągu pierwszych 3 miesięcy następnego roku.

Art. 86c. 1. Urlopu wypoczynkowego udziela:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych lub upoważnione przez niego osoby - Komendantowi Głównemu Straży Granicznej;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej lub upoważnione przez niego osoby – zastępcom Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendantowi BSWSG, komendantom oddziałów Straży Granicznej, komendantom ośrodków szkolenia Straży Granicznej, komendantom ośrodków Straży Granicznej, kierownikom komórek organizacyjnych Komendy Głównej oraz innym podległym bezpośrednio funkcjonariuszom;
- 3) Komendant BSWSG, komendanci oddziałów Straży Granicznej, komendanci ośrodków szkolenia Straży Granicznej, komendanci ośrodków Straży

Granicznej, kierownicy komórek organizacyjnych Komendy Głównej lub upoważnione przez nich osoby – podległym funkcjonariuszom.

2. Urlop wypoczynkowy powinien być udzielany zgodnie z planem urlopów.

3. Urlop wypoczynkowy może być wykorzystany, na wniosek funkcjonariusza,

w częściach, z tym że co najmniej jedna część urlopu obejmuje nie mniej niż 14 kolejnych dni kalendarzowych wliczając do tego okresu również dni wolne od służby przypadające w okresie urlopu oraz bezpośrednio przed jego rozpoczęciem lub po jego zakończeniu.”;

21) w art. 87 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zgodę na odwołanie funkcjonariusza z urlopu z ważnych względów służbowych oraz na wstrzymanie z tego powodu udzielenia urlopu w całości lub w części, wyraża właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1.”;

22) w art. 87a ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego przysługuje prawo do corocznego dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 5 dni roboczych.

2. Prawo do urlopu, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego uprawnionemu do urlopu wypoczynkowego i urlopów dodatkowych, z wyłączeniem urlopu dodatkowego z tytułu pełnienia służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, w wymiarze przekraczającym 26 dni roboczych.”;

23) po art. 87a dodaje się art. 87b-87f w brzmieniu:

„Art. 87b. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje coroczny płatny urlop dodatkowy ze względu na staż służby w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych – dla funkcjonariusza posiadającego 15-letni staż służby;
- 2) 9 dni roboczych – dla funkcjonariusza posiadającego 20-letni staż służby;
- 3) 13 dni roboczych – dla funkcjonariusza posiadającego 25-letni staż służby.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy służby w Straży Granicznej, okresy innej służby traktowane jako równorzędne ze służbą w Straży Granicznej, w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura

Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a także okresy pracy zaliczonej do wysługi lat w Straży Granicznej na podstawie art. 151 ust. 5.

3. Funkcjonariuszowi przysługuje coroczny płatny urlop dodatkowy ze względu na osiągnięty wiek w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych – po ukończeniu 40 lat życia;
- 2) 9 dni roboczych – po ukończeniu 45 lat życia;
- 3) 13 dni roboczych – po ukończeniu 55 lat życia.

4. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, przysługuje w zależności od stopnia szkodliwości, coroczny płatny urlop dodatkowy w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych – przy pierwszym stopniu szkodliwości;
- 2) 7 dni roboczych – przy drugim stopniu szkodliwości;
- 3) 9 dni roboczych – przy trzecim stopniu szkodliwości;
- 4) 13 dni roboczych – przy czwartym stopniu szkodliwości.

5. Urlop, o którym mowa w ust. 4, przyznaje się funkcjonariuszowi z dniem upływu roku nieprzerwanego pełnienia służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia.

6. Przerwy w pełnieniu służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia z powodu choroby, urlopu, zwolnienia od zajęć służbowych, a także wynikające z potrzeb służbowych, trwające łącznie nie dłużej niż 90 dni w ciągu roku, są wliczane do okresu, o którym mowa w ust. 5. Urlop, o którym mowa w ust. 4, traktuje się jako równorzędny z pełnieniem służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, bez względu na jego wymiar.

7. Jeżeli od dnia przyznania funkcjonariuszowi poprzedniego urlopu, o którym mowa w ust. 4, pełnił on nieprzerwanie służbę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, kolejny urlop dodatkowy przyznaje się na dzień 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

8. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę na stanowisku, na którym występują warunki szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia uzasadniające przyznanie

urlopu, o którym mowa w ust. 4, w różnym wymiarze, przyznaje się jeden urlop w wymiarze korzystniejszym.

Art. 87c. Urlopy, o których mowa w art. 87b ust. 1 i 3, mogą być wykorzystane na wniosek funkcjonariusza w dwóch częściach, z wyjątkiem tych urlopów, których wymiar wynosi 5 dni.

Art. 87d. W razie zbiegu uprawnień do corocznego płatnego urlopu dodatkowego z różnych tytułów, z wyjątkiem urlopu, o którym art. 87b ust. 4, funkcjonariuszowi przyznaje się jeden urlop w wymiarze najkorzystniejszym.

Art. 87e. Funkcjonariuszowi, który wykorzystał coroczny płatny urlop dodatkowy przysługujący za dany rok kalendarzowy, a następnie nabył w ciągu tego roku prawo do tego urlopu w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający.

Art. 87f. Do urlopów, o których mowa w art. 87b ust. 1, 3 i 4, stosuje się odpowiednio przepisy art. 86 ust. 1 zdanie drugie i ust. 8, art. 86a, art. 86b, art. 86c ust. 1 i 2 oraz art. 87.”;

24) uchyla się art. 88;

25) po art. 89 dodaje się art. 89a–89g w brzmieniu:

„Art. 89a. 1. Właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, może udzielić funkcjonariuszowi płatnego urlopu zdrowotnego w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo 6 miesięcy. Łączny wymiar urlopu w okresie całej służby nie może przekroczyć 18 miesięcy.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela się na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

3. Do komisji lekarskiej, o której mowa w ust. 2, funkcjonariusza kieruje właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, na wniosek lekarza lub tego funkcjonariusza.

Art. 89b. 1. Płatnego urlopu okolicznościowego właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, udziela funkcjonariuszowi przenoszonemu z urzędu do pełnienia służby w innej miejscowości, jeżeli z przeniesieniem wiąże się zmiana jego miejsca zamieszkania.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela się w wymiarze od 3 do 7 dni roboczych, w zależności od położenia nowego miejsca zamieszkania, warunków

rodziny i innych okoliczności mających bezpośredni wpływ na warunki przeniesienia. Na wniosek funkcjonariusza urlop może być wykorzystany w częściach.

Art. 89c. 1. Urlopu bezpłatnego z ważnych przyczyn może udzielić, na wniosek funkcjonariusza, właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, jeżeli nie zakłóci to toku służby.

2. Przy udzielaniu urlopu bezpłatnego, dłuższego niż 3 miesiące, właściwy przełożony, o których mowa w art. 36 ust. 1, udzielając urlopu może przewidzieć dopuszczalność odwołania funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego z ważnych względów służbowych, w każdym czasie, po uprzednim poinformowaniu funkcjonariusza o tym fakcie co najmniej 14 dni przed terminem przewidzianego podjęcia służby.

Art. 89d. 1. Funkcjonariuszowi, który wyjeżdża za granicę wspólnie z małżonkiem przeniesionym do pełnienia służby albo pracy w przedstawicielstwie dyplomatycznym, misji dyplomatycznej, urzędzie konsularnym, organach i instytucjach Unii Europejskiej lub instytucie polskim, właściwy przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, udziela, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego na czas trwania tej służby albo pracy.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany zgłosić się do służby w terminie miesiąca od dnia powrotu z zagranicy, po zakończeniu służby lub pracy za granicą przez jego małżonka. Funkcjonariusz ten obejmuje stanowisko służbowe zajmowane przed urlopem lub inne stanowisko równorzędne.

Art. 89e. Urlopów, o których mowa w art. 89a ust. 1, art. 89c ust. 1 i art. 89d ust. 1, udziela się w formie rozkazu personalnego.

Art. 89f. 1. W przypadku korzystania przez funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego trwającego co najmniej jeden miesiąc, urlop wypoczynkowy i coroczny płatny urlop dodatkowy ulegają skróceniu o 1/12 za każdy miesiąc urlopu bezpłatnego, nie więcej jednak niż za 12 miesięcy.

2. W przypadku korzystania przez funkcjonariusza w ciągu roku kalendarzowego z kilku urlopów bezpłatnych urlopy te sumuje się.

3. Przy ustalaniu wymiaru urlopu wypoczynkowego i corocznego płatnego urlopu dodatkowego niepełny dzień urlopu zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

Art. 89g. 1. W przypadku funkcjonariusza zawieszono w czynnościach służbowych, w stosunku do którego postępowanie karne lub dyscyplinarne nie zostało zakończone w sposób, o którym mowa w art. 128 ust. 3, urlop wypoczynkowy i coroczny płatny urlop dodatkowy przysługuje w wymiarze proporcjonalnym do okresu służby pełnionej w roku zawieszenia w czynnościach służbowych oraz ustania tego zawieszenia.

2. Do ustalania wymiaru urlopów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 89f, z tym że w przypadku zawieszenia w czynnościach służbowych trwającego krócej niż jeden miesiąc, przy ustalaniu wymiaru urlopu wypoczynkowego, urlop ten ulega skróceniu o 1 dzień roboczy za każde dwa tygodnie zawieszenia w czynnościach służbowych.”;

26) art. 90 otrzymuje brzmienie:

„Art. 90. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia: szczegółowe warunki i sposób udzielania funkcjonariuszowi urlopu wypoczynkowego oraz urlopów, o których mowa w art. 87b ust. 1, 3 i 4, w tym ustalania planu urlopów oraz przełożonych właściwych do jego ustalania, kierując się koniecznością zagwarantowania przysługującego funkcjonariuszowi prawa do wypoczynku oraz zapewnienia właściwej organizacji służby, warunki szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia dla każdego stopnia szkodliwości, o którym mowa w art. 87b ust. 4, oraz podmioty dokonujące oceny tych warunków, uwzględniając szczególne właściwości oraz miejsca pełnienia służby.”;

27) w art. 91:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) krótkoterminowy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 10 dni roboczych;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania wyróżnień funkcjonariuszom, podmioty właściwe w tych sprawach, sposób i terminy przyznawania wyróżnień, okoliczności, w których wyróżnienia nie mogą być przyznawane, oraz wzory dokumentów wykorzystywanych w tych sprawach, uwzględniając zakres uprawnień przełożonych do udzielania wyróżnień oraz formę udzielania wyróżnień.”;

- 28) w art. 112 w ust. 1:
- a) po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:
„5b) świadczenie motywacyjne;”,
  - b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;
- 29) w art. 113a wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) popełnił przewinienie dyscyplinarne lub nie przestrzega zasad etyki zawodowej, jeżeli za czyn ten prawomocnym orzeczeniem wymierzono mu karę dyscyplinarną nie surowszą niż nagana;”;
  - b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:
„10. Funkcjonariuszowi, o którym mowa w ust. 9, wobec którego toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, nagrodę roczną wypłaca się po zakończeniu tego postępowania. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się.”;
- 30) po art. 117c dodaje się art. 117d w brzmieniu:
- „Art. 117d. 1. Funkcjonariuszowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:
- 1) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy – w wysokości 1 500 złotych miesięczne, albo
  - 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych miesięcznie.
2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:
- 1) służby w Straży Granicznej;
  - 2) służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej i Służbie Więziennej;
  - 3) traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony

Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez funkcjonariusza stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2. Decyzja o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego wydawana jest w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w ust. 6.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego funkcjonariusz podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 39, jeżeli od wydania ostatniej opinii o tym funkcjonariuszu upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi Głównemu Straży Granicznej i jego zastępcom, Komendantowi BSWSG i jego zastępcom. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi:

- 1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał jedną z opinii służbowych, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 45 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1, przez okres roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 2) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 3) ukaranemu karą dyscyplinarną przed jej zatarciem;
- 4) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, przez okres roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

7. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 6, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie wypłaty tego świadczenia.

8. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie wypłaty świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Komendanta Głównego Straży Granicznej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

9. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego;
  - 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które funkcjonariusz nie zachował prawa do uposażenia, wymienionych w art. 130 ust. 1-3;
  - 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania;
  - 4) zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 125b ust. 2 pkt 1 i 3-5;
  - 5) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc
- proporcjonalnie do tego okresu.

10. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

11. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

12. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 7 stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

31) w art. 118 uchyla się ust. 4;

32) po art. 119 dodaje się art. 119a w brzmieniu:

„Art. 119a. 1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Ekwiwalent, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się w ostatnim dniu pełnienia służby, a w przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza, niezwłocznie po wydaniu rozkazu personalnego o wygaśnięciu stosunku służbowego.”;

33) w art. 128 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do ustalania wymiaru urlopów stosuje się art. 89g.”;

34) art. 134 i art. 134a otrzymują brzmienie:

„Art. 134. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej lub nieprzestrzeganiu zasad etyki zawodowej.

Art. 134a. 1. Funkcjonariusz za czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej.

2. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne, wypełniającego jednocześnie znamiona wykroczenia lub wykroczenia skarbowego, w przypadku mniejszej wagi lub ukarania grzywną, przełożony dyscyplinarny może nie wszczynać postępowania dyscyplinarnego a wszczęte postępowanie umorzyć.”;

35) po art. 134a dodaje się art. 134aa w brzmieniu:

„Art. 134aa. 1. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi przełożony dyscyplinarny może odstąpić od wszczęcia postępowania i przeprowadzić ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego udokumentowaną w formie notatki rozmowę dyscyplinującą.

2. Rozmowę dyscyplinującą, o której mowa w ust. 1, można przeprowadzić w terminie do 30 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. Rozmowa ta polega na wytknięciu funkcjonariuszowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących, a także wszczęcia postępowania i wymierzenia kary dyscyplinarnej, w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.

3. Notatkę, o której mowa w ust. 1, włącza się do akt osobowych na 5 miesięcy.”;

36) w art. 135 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn funkcjonariusza polegający na zawinionym przekroczeniu uprawnień lub niewykonaniu obowiązków wynikających z przepisów prawa, w tym z rozkazów i poleceń wydanych przez przełożonych uprawnionych na podstawie tych przepisów.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest:

- 1) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających ze złożonego ślubowania, a także przepisów prawa;
- 2) odmowa wykonania lub niewykonanie rozkazu lub innego polecenia, z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 63 ust. 2;
- 3) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób nieprawidłowy;

- 4) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
  - 5) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;
  - 6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;
  - 7) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej wśród podległych mu funkcjonariuszy ;
  - 8) porzucenie służby;
  - 9) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nieusprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby;
  - 10) stawienie się do służby w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka, pełnienie jej w takim stanie, a także spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby;
  - 11) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza;
  - 12) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
  - 13) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
  - 14) ujawnienie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie.”;
- 37) po art. 135 dodaje się art. 135a–135g w brzmieniu:

„Art. 135a. Przewinienie dyscyplinarne jest zawinione wtedy, gdy funkcjonariusz:

- 1) ma zamiar jego popełnienia, to jest chce je popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi;
- 2) nie ma zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość taką przewidywał albo mógł i powinien przewidzieć.

Art. 135b. 1. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie, jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie lub w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego przez innego funkcjonariusza.

2. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie także w przypadku, gdy nakłania innego funkcjonariusza do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo ułatwia jego popełnienie.

3. Każdy z funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1 i 2, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.

4. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.

Art. 135c. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.

Art. 135d. 1. Władzę dyscyplinarną w Straży Granicznej polegającą na prawie do wszczynania postępowań dyscyplinarnych i rozstrzygania spraw dyscyplinarnych sprawuje:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej;
- 3) Komendant BSWSG;
- 4) komendant oddziału Straży Granicznej;
- 5) komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej;
- 6) komendant ośrodka Straży Granicznej;
- 7) dowódca kontyngentu Straży Granicznej wydzielonego do realizacji zadań poza granicami państwa, zwany dalej „dowódcą kontyngentu”
– zwani dalej „przełożonymi dyscyplinarnymi”.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych posiada władzę dyscyplinarną wobec Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG i jego zastępców.

3. Komendant Główny Straży Granicznej posiada władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

4. Przełożeni dyscyplinarni posiadają władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej, z zastrzeżeniem art. 135f ust. 1, a w przypadku dowódcy kontyngentu w stosunku do funkcjonariuszy wchodzących w skład kontyngentu.

5. Komendant Główny Straży Granicznej może, do dnia wydania postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego wszczętego przez innego przełożonego

dyscyplinarnego, z wyjątkiem postępowania dyscyplinarnego wszczętego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jeżeli uzna to za uzasadnione okolicznościami sprawy:

- 1) przejąć prowadzenie postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) przekazać prowadzenie postępowania dyscyplinarnego innemu przełożonemu dyscyplinarnemu.

6. Przełożony dyscyplinarny, któremu przekazano prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, posiada władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariusza, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne wyłącznie w zakresie przekazanej sprawy.

Art. 135e. 1. Funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą funkcjonariuszowi powołanemu na to stanowisko.

2. Funkcjonariusz, który w zastępstwie wykonuje obowiązki na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą osobie zastępowanej.

Art. 135f. 1. Funkcjonariusz delegowany do czasowego pełnienia służby lub któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej Straży Granicznej albo którego skierowano na przeszkolenie lub naukę w jednostce organizacyjnej Straży Granicznej, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w miejscu czasowego delegowania, powierzenia obowiązków, nauki lub szkolenia.

2. Funkcjonariusz przeniesiony w toku postępowania dyscyplinarnego do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Straży Granicznej, z dniem przeniesienia, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w nowym miejscu pełnienia służby.

3. Funkcjonariusz pozostający w dyspozycji podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, w którego dyspozycji pozostaje.

4. Funkcjonariusz przebywający na urloпах związanych z rodzicielstwem, urlopie bezpłatnym lub oddelegowany do wykonywania zadań poza Strażą Graniczną podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego, któremu podlegał przed udzieleniem mu urlopu lub oddelegowaniem, z zastrzeżeniem art. 11zg ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 13).

5. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza po zakończeniu oddelegowania do wykonywania zadań poza Strażą Graniczną, wobec którego w okresie tego oddelegowania zostało wszczęte i niezakończone postępowanie dyscyplinarne.

Art. 135g. Spory o właściwość w sprawach dyscyplinarnych między przełożonymi dyscyplinarnymi, o których mowa w art. 135d ust. 1 pkt 2–7, rozstrzyga Komendant Główny Straży Granicznej.”;

38) w art. 136:

- a) w ust. 1 uchyla się pkt 3 i 4;
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Karę obniżenia stopnia można wymierzyć obok kary wyznaczenia na niższe stanowisko, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby oraz wydalenia ze służby.”;

39) art. 136a otrzymuje brzmienie:

„Art. 136a. 1. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć stanowią ustalenia faktyczne.

2. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie są związani rozstrzygnięciem sądu lub innego organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.”;

40) art. 136b otrzymuje brzmienie:

„Art. 136b. Wymierzanie kar dyscyplinarnych należy do:

- 1) ministra właściwego do spraw wewnętrznych w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1;
- 2) Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG, komendantów oddziałów Straży Granicznej, komendantów ośrodków szkolenia Straży Granicznej, komendantów ośrodków Straży Granicznej w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1 i 3;
- 3) dowódcy kontyngentu w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1 i 2.”;

41) po art. 136b dodaje się art. 136ba–136bzb w brzmieniu:

„Art. 136ba. 1. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo tożsamości sprawcy, przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny zleca przeprowadzenie czynności wyjaśniających.

2. Rozpoczęcie czynności wyjaśniających następuje w formie postanowienia.

3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) podstawę prawną;
- 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniających przeprowadzenie czynności wyjaśniających;
- 5) określenie okoliczności stanowiącego przedmiot czynności wyjaśniających;
- 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
- 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

4. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne okoliczności wskazujące na możliwość popełnienia przewinienia dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może poszerzyć zakres prowadzonych czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 3 pkt 5.

5. Czynności wyjaśniające należy ukończyć w terminie 30 dni od dnia wydania postanowienia, a w szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego dyscyplinarnego mogą być kontynuowane w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 2.

6. Z przeprowadzonych czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie, w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

7. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

Art. 136bb. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się niezwłocznie, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.

2. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Funkcjonariusza, co do którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

3. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, którego popełnienie zarzucono funkcjonariuszowi, został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą;
- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.

4. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna przełożony dyscyplinary:

- 1) z urzędu;
- 2) na wniosek przełożonego funkcjonariusza;
- 3) na polecenie przełożonego, któremu podlega służbowo przełożony dyscyplinary;
- 4) na żądanie sądu lub prokuratora;
- 5) wskutek wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 136bf ust. 1.

5. Przełożony dyscyplinary może wszcząć postępowanie dyscyplinarne także na wniosek innego zainteresowanego organu, instytucji lub pokrzywdzonego.

6. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone zachowaniem funkcjonariusza stanowiącym przewinienie dyscyplinarne.

Art. 136bc. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

2. Jeżeli funkcjonariusz z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się funkcjonariusza do służby.

3. Nie można wymierzyć funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej po upływie 2 lat od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. W przypadku gdy przewinienie dyscyplinarne stanowi jednocześnie przestępstwo lub wykroczenie albo przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, przedawnienie karalności dyscyplinarnej następuje z upływem okresu przedawnienia ich karalności.

Art. 136bd. 1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 2) upłynęły terminy określone w art. 136bc;
- 3) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu i tego samego funkcjonariusza zostało prawomocnie zakończone lub wszczęte wcześniej toczy się.

Art. 136be. 1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie dyscyplinarne bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina funkcjonariusza nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody funkcjonariusza na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie dyscyplinarne wydaje się po wysłuchaniu funkcjonariusza i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia uzasadnia wymierzenie kary, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1 i 2. Czynności, o których mowa w art. 136bs ust. 1–8 nie przeprowadza się.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 136bu ust. 1 pkt 2.

6. Od orzeczenia, o którym mowa w art. 136bu ust. 1 pkt 2, obwinionemu przysługuje wniosek odwoławczy w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniosek odwoławczy składa się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie. Przepis art. 136bz stosuje się odpowiednio.

7. Przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia wniosku odwoławczego, w drodze postanowienia, jeżeli został wniesiony po terminie albo jest niedopuszczalny. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku odwoławczego.

8. W przypadku złożenia wniosku odwoławczego przez obwinionego przełożony dyscyplinarny uchyla orzeczenie, o którym mowa w art. 136bu ust. 1 pkt 2, kontynuuje postępowanie dyscyplinarne i wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 136bu ust. 1, od którego przysługuje odwołanie w trybie art. 136by.

9. Cofnięcie wniosku odwoławczego jest niedopuszczalne.

Art. 136bf. 1. Jeżeli funkcjonariusz nie zgadza się z wytkniętym mu niewłaściwym postępowaniem podczas rozmowy dyscyplinującej, o której mowa w art. 134aa ust. 2, w terminie 5 dni od daty zapoznania się z notatką z rozmowy może wnieść do przełożonego dyscyplinarnego pisemny sprzeciw, zwany dalej „sprzeciwem”. O prawie do wniesienia sprzeciwu funkcjonariusza poucza się podczas rozmowy dyscyplinującej, a treść pouczenia zawiera się w notatce z tej rozmowy. Przepis art. 136bz ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Wniesienie sprzeciwu powoduje wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Przepis art. 136bk ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

3. Brak sprzeciwu powoduje włączenie notatki z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona rozmowa. W przypadku wniesienia sprzeciwu notatkę z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

4. W przypadku wniesienia sprzeciwu i braku możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, w związku z upływem terminów określonych w art. 136bc, notatka podlega zniszczeniu.

5. W przypadku wniesienia sprzeciwu po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia sprzeciwu. Na postanowienie przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego do

Komendanta Głównego Straży Granicznej. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 136bz ust. 1 stosuje się odpowiednio.

6. Rozmowę dyscyplinującą przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym jest prowadzona rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

7. Upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej zawiera:

- 1) podstawę prawną;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona rozmowa dyscyplinująca;
- 4) określenie czynu, w związku z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) określenie przesłanek, jakie spowodowały podjęcie przez przełożonego dyscyplinarnego rozstrzygnięcia o przeprowadzeniu w danym przypadku rozmowy dyscyplinującej;
- 6) określenie terminu, w jakim rozmowę dyscyplinującą należy przeprowadzić.

8. Przełożony dyscyplinarny, jednocześnie z upoważnieniem do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej, udziela funkcjonariuszowi upoważnionemu do jej przeprowadzenia pisemnych wytycznych dotyczących przeprowadzenia rozmowy, a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie funkcjonariuszowi, z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona.

9. Notatkę z rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusz upoważniony do jej przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu, przed jej przekazaniem do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona rozmowa.

Art. 136bg. 1. Postępowanie dyscyplinarne oraz czynności wyjaśniające, o których mowa w art. 136ba, prowadzi rzecznik dyscyplinarny.

2. Przełożony dyscyplinarny powołuje rzeczników dyscyplinarnych na okres 4 lat spośród funkcjonariuszy w służbie stałej.

3. Przełożony dyscyplinarny do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 136ba, wyznacza rzecznika dyscyplinarnego w stopniu co najmniej:

- 1) młodszego chorążego Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień w korpusie szeregowych, podoficerów lub chorążych;
- 2) podporucznika Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień podporucznika, porucznika oraz kapitana Straży Granicznej;
- 3) majora Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień majora Straży Granicznej lub wyższy.

Art. 136bh. 1. Przełożony dyscyplinarny odwołuje rzecznika dyscyplinarnego w przypadkach:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia go ze służby w Straży Granicznej;
- 2) prawomocnego wymierzenia mu kary dyscyplinarnej;
- 3) przeniesienia go do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej niepodlegającej bezpośrednio przełożonemu dyscyplinarnemu.

2. Przełożony dyscyplinarny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.

3. Rzecznik dyscyplinarny, za zgodą przełożonego dyscyplinarnego, może skorzystać z pomocy innego rzecznika dyscyplinarnego przy przeprowadzaniu czynności dowodowych.

Art. 136bi. 1. Przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio;
- 2) jest małżonkiem obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób;
- 3) jest krewnym lub powinowatym obwinionego lub pokrzywdzonego w linii prostej, a w linii bocznej aż do stopnia pomiędzy dziećmi rodzeństwa osób wymienionych

- w pkt 2, albo jest związany z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli;
- 4) był świadkiem zdarzenia lub w tej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka;
  - 5) między nim a obwinionym lub pokrzywdzonym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie;
  - 6) jest podwładnym obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego.

2. Przełożonego dyscyplinarnego i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym także z innych uzasadnionych przyczyn.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Wyłączenie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym może nastąpić również na wniosek obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony.

5. O zaistnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 135d ust. 1 pkt 3–7, i rzecznik dyscyplinarny zawiadamiają niezwłocznie pisemnie odpowiednio Komendanta Głównego Straży Granicznej albo przełożonego dyscyplinarnego.

6. O wyłączeniu albo odmowie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego rozstrzyga przełożony dyscyplinarny w drodze postanowienia. Do czasu wydania postanowienia rzecznik dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.

7. Komendant Główny Straży Granicznej wydaje postanowienie o wyłączeniu albo odmowie wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 135d ust. 1 pkt 2–7. Do czasu wydania postanowienia przełożony dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.

Art. 136bj. 1. W przypadku wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje Komendant Główny Straży Granicznej albo wyznacza przełożonego dyscyplinarnego z równorzędnej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej.

2. W przypadku wyłączenia Komendanta Głównego Straży Granicznej od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje jeden z jego zastępców.

3. W przypadku wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje do prowadzenia inny wyznaczony rzecznik dyscyplinarny.

Art. 136bk. 1. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także sądowi, prokuratorowi, oraz organowi, instytucji lub pokrzywdzonemu, jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na ich wniosek.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) podstawę prawną;
- 5) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza zarzucanego czynu;
- 6) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 7) uzasadnienie faktyczne czynu zarzucanego obwinionemu;
- 8) wyznaczenie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego z podaniem stopnia, imienia, nazwiska i stanowiska służbowego;
- 9) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 10) pouczenie o uprawnieniach przysługujących obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego.

3. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że obwinionemu należy zarzucić ponadto czyn nieobjęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, wydaje się postanowienie o zmianie lub uzupełnieniu zarzutów. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku uchylecia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w art. 136be ust. 1, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, za dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 136be ust. 1.

5. W przypadku przywrócenia do służby funkcjonariusza, wobec którego prowadzone w dniu jego zwolnienia ze służby postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone na podstawie art. 136bv ust. 1 pkt 5, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o umorzeniu tego postępowania dyscyplinarnego, o ile nie nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn będący przedmiotem tego postępowania oraz wyznacza rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 136bl. 1. Rzecznik dyscyplinarny zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności: przesłuchuje obwinionego, świadków i pokrzywdzonego, dokonuje oględzin, konfrontacji, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentu. Zleca lub występuje do przełożonego dyscyplinarnego o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań, ekspertyz i tłumaczeń oraz zasięga niezbędnych opinii.

2. Otrzymane przez Straż Graniczną w związku z realizacją jej ustawowych zadań pisma sporządzone w języku obcym włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego łącznie z tłumaczeniami wykonanymi przez komórki organizacyjne wyodrębnione w strukturze jednostek organizacyjnych Straży Granicznej sporządzające tego rodzaju tłumaczenia na potrzeby Straży Granicznej.

3. O przeprowadzenie czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej Straży Granicznej właściwego dla miejsca, w którym czynność ta ma być dokonana. Czynność przeprowadza rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

4. Z czynności, o których mowa w ust. 1 zdaniu pierwszym, sporządza się protokół. Z innych czynności sporządza się protokół, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny uzna to za potrzebne. W pozostałych przypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej. Protokół sporządza rzecznik dyscyplinarny lub funkcjonariusz wyznaczony do protokołowania, a w przypadku, o którym mowa w ust. 3, rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

5. Protokół zawiera:

- 1) oznaczenie czynności, jej czasu i miejsca, osób w niej uczestniczących lub przy niej obecnych oraz charakteru ich uczestnictwa;

- 2) opis przebiegu czynności;
- 3) w miarę potrzeby;
  - a) stwierdzenie innych okoliczności dotyczących przebiegu czynności,
  - b) oświadczenia i wnioski uczestników czynności,
  - c) pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach.

6. Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części. Za zgodą tego organu, potrzebne odpisy lub wyciągi z udostępnionych akt włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

7. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do kompetencji przełożonego dyscyplinarnego.

8. Rzecznik dyscyplinarny prowadzi spis akt postępowania dyscyplinarnego zawierający:

- 1) liczbę porządkową;
- 2) numer arkusza;
- 3) nazwę dokumentu;
- 4) datę wykonania dokumentu;
- 5) uwagi.

Art. 136bm. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) odmowy składania wyjaśnień;
- 2) zgłaszania wniosków dowodowych;
- 3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek, fotokopii lub odpisów;
- 4) korzystania z pomocy obrońcy, którym może być wskazany przez obwinionego funkcjonariusz Straży Granicznej, adwokat albo radca prawny;
- 5) wnoszenia zażaleń na postanowienia, o których mowa w ust. 3, art. 136bp ust. 3, art. 136bs ust. 5 i art. 137c ust. 7.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, przysługują również obrońcy obwinionego.

3. Rzecznik dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, odmówić udostępnienia akt jeżeli sprzeciwia się temu dobro postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie przysługuje zażalenie.

4. Ustanowienie obrońcy uprawnia go do działania w całym postępowaniu dyscyplinarnym, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, jeżeli nie zawiera ograniczeń. O zmianie zakresu pełnomocnictwa uprawniającego do działania w postępowaniu dyscyplinarnym lub o jego cofnięciu obwiniony niezwłocznie zawiadamia obrońcę oraz rzecznika dyscyplinarnego.

5. Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść obwinionego. Może on zrezygnować z reprezentowania obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym obwinionego oraz rzecznika dyscyplinarnego. Do czasu ustanowienia nowego obrońcy, jednak nie dłużej niż 14 dni od dnia zawiadomienia obwinionego, obrońca jest obowiązany podejmować niezbędne czynności.

6. Udział obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego.

7. Orzeczenia, postanowienia, zawiadomienia i inne pisma, wydane w toku postępowania, doręcza się niezwłocznie obwinionemu i jego obrońcy. Postanowienie doręcza się również pokrzywdzonemu, w przypadku, o którym mowa w art. 136bp ust. 3.

8. W razie doręczenia obwinionemu i obrońcy w różnych terminach pisma, od którego przysługuje odwołanie lub zażalenie, termin do złożenia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia doręczenia, które nastąpiło wcześniej.

9. Zażalenie na postanowienie wnosi się za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do przełożonego dyscyplinarnego, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony dyscyplinarny, do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem tego przełożonego. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej – zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony może zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

10. Na postanowienia, o których mowa w ust. 9, zażalenia oraz wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wnosi się w terminie 3 dni od dnia doręczenia

postanowienia, z zastrzeżeniem art. 137c ust. 7. Przepis art. 136bz ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bn. 1. Wnioski dowodowe zgłasza się na piśmie rzecznikowi dyscyplinarnemu, ze wskazaniem okoliczności, które mają być udowodnione.

2. Wniosek dowodowy oddala się, jeżeli:

- 1) przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne;
- 2) okoliczność, która ma zostać udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
- 3) okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dowodu nie da się przeprowadzić.

3. Oddalenie wniosku następuje w formie postanowienia.

4. W przypadku gdy wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, rzecznik dyscyplinarny może wezwać obwinionego do złożenia ostatecznych wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wnioski dowodowe złożone po upływie wyznaczonego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

Art. 136bo. 1. Postępowanie dowodowe zamyka się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.

2. W uzasadnionych przypadkach przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, przedłużyć termin prowadzenia postępowania dowodowego do 3 miesięcy.

3. Komendant Główny Straży Granicznej, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony powyżej 3 miesięcy.

Art. 136bp. 1. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania.

2. Przełożony dyscyplinarny zawiesza postępowanie dyscyplinarne z dniem przeniesienia obwinionego do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej i przekazuje materiały postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu w nowym miejscu służby obwinionego.

3. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa

w ust. 2. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony i pokrzywdzony mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminów.

5. Po ustaniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania.

6. Postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego w sprawie obwinionego przeniesionego do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej wydaje się niezwłocznie po otrzymaniu materiałów postępowania dyscyplinarnego wszczętego w poprzednim miejscu służby obwinionego.

Art. 136bq. 1. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych czynów, przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących pozostałych czynów objętych postępowaniem.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zebrane w toku postępowania dyscyplinarnego dowody dotyczące wyłączonego czynu stają się dowodami odrębnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 136br. Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarnego usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarnego. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.

Art. 136bs. 1. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, zapoznaje obwinionego i jego obrońcę z aktami postępowania dyscyplinarnego.

2. Obrońca może zapoznać się z aktami postępowania dyscyplinarnego nie później niż do dnia zapoznania obwinionego z tymi aktami.

3. Z czynności zapoznania obwinionego i jego obrońcy z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.

4. Odmowa obwinionego lub jego obrońcy zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Rzecznik dyscyplinarny dokonuje wzmianki o odmowie zapoznania w aktach postępowania dyscyplinarnego. Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmową zapoznania się z tymi aktami.

5. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wniosek o ich uzupełnienie. Przepis art. 136bn stosuje się odpowiednio. Wniosek o uzupełnienie akt postępowania dyscyplinarnego rozpatruje rzecznik dyscyplinarny. Na postanowienie o odmowie uzupełnienia akt postępowania dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje zażalenie.

6. Rzecznik dyscyplinarny po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania dowodowego oraz sporządza w terminie 7 dni sprawozdanie z przeprowadzonego postępowania oraz przekazuje akta postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu.

7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe rzecznika dyscyplinarnego;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej;
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego;
- 6) wnioski dotyczące orzeczenia dyscyplinarnego lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego, z uzasadnieniem i wskazaniem okoliczności łagodzących lub obciążających.

Art. 136bt. Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie

dowodowym, w terminie 14 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych uchybień bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.

Art. 136bu. 1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu, albo
- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
- 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary, albo
- 4) umorzeniu postępowania.

2. Przełożony dyscyplinarny w orzeczeniu dyscyplinarnym może zmienić opis czynu lub jego kwalifikację prawną w granicach czynu zarzucanego obwinionemu i jego kwalifikacji prawnej.

3. Jeżeli w dniu wydania orzeczenia zachodzi okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania w części, o umorzeniu rozstrzyga się w orzeczeniu dyscyplinarnym.

4. Przełożony dyscyplinarny może odstąpić od ukarania, jeżeli stopień winy lub stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego dla służby nie jest znaczny, a właściwości i warunki osobiste funkcjonariusza oraz dotychczasowy przebieg służby uzasadniają przypuszczenie, że mimo odstąpienia od ukarania będzie on przestrzegał dyscypliny służbowej oraz zasad etyki zawodowej.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się nie później niż w ciągu 14 dni od dnia zamknięcia postępowania dowodowego.

6. W przypadku gdy dowódca kontyngentu uzna, że należy wymierzyć karę inną niż określona w art. 136b ust. 1 pkt 1 i 2, akta postępowania dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu z wnioskiem o wymierzenie określonej kary. Wniosek nie wiąże przełożonego dyscyplinarnego. Orzeczenie dyscyplinarne przełożony dyscyplinarny wydaje nie później niż w ciągu 14 dni od dnia otrzymania akt.

Art. 136bv. 1. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 2) postępowanie dyscyplinarne wszczęto po upływie terminu, o którym mowa w art. 136bc ust. 1;
- 3) ustalono, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 4) obwiniony zmarł lub został uznany za zaginionego;
- 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu;
- 6) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu zarzucanego obwinionemu zostało prawomocnie zakończone albo wszczęte wcześniej toczy się.

2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w razie:

- 1) długotrwałej choroby obwinionego;
- 2) wycofania wniosku, o którym mowa w art. 136bb ust. 5.

3. Orzeczenia dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie karalności nie wydaje się w przypadku, gdy zebrane dowody uzasadniają uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Art. 136bw. 1. Obwinionemu wymierza się karę dyscyplinarną współmierną do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego .

2. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się w szczególności rodzaj i wagę czynu, jego skutki i okoliczności popełnienia, pobudki działania obwinionego, stopień winy, następstwa negatywne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie, opinię służbową, okres pozostawania w służbie oraz zachowanie się obwinionego przed i po popełnieniu zarzucanego mu czynu, a także okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.

3. Na zaostrenie wymiaru kary ma wpływ w szczególności popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez funkcjonariusza:

- 1) z motywacji zasługującej na szczególne potępienie albo w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka;
- 2) w czasie odbywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego;
- 3) wywołującego poważne skutki, zwłaszcza istotne zakłócenia realizacji zadań Straży Granicznej lub naruszenia dobrego imienia Straży Granicznej;

4) w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

4. Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) nieumyślność jego popełnienia;
- 2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie jego skutków;
- 3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;
- 4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

5. Przełożony dyscyplinarny uwzględnia okoliczności, o których mowa w ust. 1–4, wyłącznie do funkcjonariusza, którego one dotyczą.

Art. 136bx. 1. Orzeczenie dyscyplinarne zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko przełożonego dyscyplinarnego, który wydaje orzeczenie;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) określenie czynu zarzuconego obwinionemu, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie o prawie do wniesienia odwołania;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

2. Uzasadnienie faktyczne orzeczenia dyscyplinarnego powinno zawierać w szczególności: wskazanie faktów, które uznano za udowodnione, dowodów, na których się oparto, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. W uzasadnieniu prawnym należy wyjaśnić podstawy prawne orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa. W uzasadnieniu należy ponadto przytoczyć okoliczności, które wpłynęły na wymiar kary lub na odstąpienie od wymierzenia kary.

3. Orzeczenie dyscyplinarne doręcza się niezwłocznie obwinionemu oraz jego obrońcy.

4. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.

5. Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisanie tych omyłek przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu, prostuje się je w drodze postanowienia.

6. Postanowienia, o których mowa w ust. 4 i 5 są ostateczne.

7. Sprostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przyspasabiającego lub przysposobionego.

8. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę.

Art. 136by. 1. Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem dwuinstancyjnym. Obwiniony może wnieść na piśmie odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego.

2. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przez przełożonych dyscyplinarnych, o których mowa w art. 135d ust. 1 pkt 3–7, odwołanie przysługuje do Komendanta Głównego Straży Granicznej.

3. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej odwołanie nie przysługuje. Obwiniony może jednak zwrócić się z wnioskiem odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej odmawia przyjęcia odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w drodze postanowienia, jeżeli odwołanie lub wniosek jest niedopuszczalny lub został wniesiony po terminie. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do odmowy przywrócenia terminu.

5. Od orzeczeń dyscyplinarnych, o których mowa w art. 136bze ust. 1 pkt 1, 2 i 4, oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 136bz. 1. Termin do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 136by ust. 1, uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego;
- 2) złożone w jednostce organizacyjnej Straży Granicznej;
- 3) złożone przez funkcjonariusza pozbawionego wolności w administracji zakładu karnego.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie dyscyplinarne, od którego nie wniesiono odwołania, staje się po upływie terminu, o którym mowa w art. 136by ust. 1, prawomocne i podlega wykonaniu.

Art. 136bza. 1. Przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne, przesyła odwołanie w terminie 7 dni Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, załączając akta osobowe i akta postępowania dyscyplinarnego.

2. Jeżeli przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne, uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, wydaje nowe orzeczenie, w którym uchyli lub zmieni zaskarżone orzeczenie.

3. Od nowego orzeczenia dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje odwołanie. Przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych stosuje się odpowiednio.

Art. 136bzb. 1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu zakończonym zaskarżonym orzeczeniem dyscyplinarnym. Jeżeli jest to potrzebne do wydania prawidłowego orzeczenia, przełożony dyscyplinarny właściwy do rozpatrzenia odwołania może uzupełnić materiał dowodowy, zlecając rzecznikowi dyscyplinarnemu prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne wykonanie czynności dowodowych, określając ich zakres i termin ich wykonania.

2. Z materiałami uzyskanymi w wyniku czynności dowodowych, o których mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny zapoznaje obwinionego. W terminie 3 dni od dnia zapoznania obwiniony ma prawo zgłoszenia przełożonemu dyscyplinarnemu, o którym mowa w ust. 1, uwag dotyczących przeprowadzonych czynności dowodowych. Przepisy 136bs ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bzc. 1. Komendant Główny Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia wniesienia odwołania może powołać komisję do zbadania zaskarżonego orzeczenia,

zwaną dalej „komisją”, w przypadku orzeczenia o ukaraniu karą, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 6-9, jest obowiązany powołać komisję.

2. Komisja składa się z trzech oficerów w służbie stałej, z których dwóch wyznacza wyższy przełożony, a jednego wskazana przez obwinionego zakładowa organizacja związkowa.

3. O wyznaczeniu przedstawiciela związku zawodowego do składu komisji zakładowa organizacja związkowa zawiadamia Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o powołaniu takiej komisji. W przypadku niewyznaczenia przedstawiciela związku zawodowego, trzeciego członka komisji wyznacza Komendant Główny Straży Granicznej.

4. Komendant Główny Straży Granicznej wyznacza przewodniczącego spośród członków komisji.

5. Przepisy art. 136bi ust. 1 pkt 1–4 stosuje się odpowiednio.

6. Komisja może wysłuchać rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcę.

7. Niestawiennictwo prawidłowo zawiadomionych: rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

8. Komisja może wystąpić do Komendanta Głównego Straży Granicznej o uzupełnienie materiału dowodowego w trybie art. 136bzb ust. 1.

Art. 136bzd. 1. Z przeprowadzonych czynności komisja sporządza sprawozdanie wraz z wnioskiem dotyczącym sposobu załatwienia sprawy.

2. Komisja przedstawia Komendantowi Głównemu Straży Granicznej sprawozdanie, o którym mowa w ust.1, w terminie 21 dni od dnia jej powołania.

Art. 136bze. 1. Komendant Główny Straży Granicznej po rozpatrzeniu odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, a w przypadku powołania komisji – po otrzymaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 136bzd wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) utrzymaniu w mocy orzeczenia wydanego w pierwszej instancji albo
- 2) uchyleniu w całości lub w części orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i w tym zakresie orzeczeniu co do istoty sprawy, bądź uchyleniu tego orzeczenia i umorzeniu postępowania w pierwszej instancji, albo
- 3) uchyleniu orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia, ze wskazaniem stwierdzonych uchybień, albo

4) umorzeniu postępowania odwoławczego.

2. Do orzeczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przepis art. 136bu ust. 2 stosuje się odpowiednio. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona w zaskarżonym orzeczeniu dyscyplinarnym, chyba że wymierzona kara rażąco narusza prawo lub interes służby.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, można w dalszym postępowaniu orzec karę surowszą niż orzeczona w uchylonym orzeczeniu dyscyplinarnym.

4. Orzeczenie dyscyplinarne, o którym mowa w ust. 1, powinno być wydane w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania wraz z aktami osobowymi i aktami postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w art. 136bza ust. 1, a w przypadku powołania komisji - w terminie 14 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w art. 136bzd.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego wydającego orzeczenie;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) wskazanie orzeczenia dyscyplinarnego, od którego złożone zostało odwołanie;
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędowa pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej.

6. Do orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bzf. 1. Prawomocne staje się:

- 1) orzeczenie dyscyplinarne:
  - a) z upływem terminu do wniesienia odwołania albo wniosku odwoławczego, jeżeli go nie wniesiono,
  - b) w dniu jego wydania przez przełożonego dyscyplinarnego właściwego do rozpatrzenia odwołania;
- 2) postanowienie kończące postępowanie dyscyplinarne:
  - a) o niedopuszczalności wniesienia odwołania,
  - b) o uchybieniu terminu do wniesienia odwołania,

- c) o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania;
- 3) postanowienia, o których mowa w art. 136be ust. 7.

2. Po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego lub postanowienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, przełożony dyscyplinarny zarządza wykonanie orzeczonej kary.

Art. 136bzb. 1. Egzemplarz orzeczenia dyscyplinarnego włącza się do akt osobowych funkcjonariusza, a jeżeli w danej sprawie prowadzone było postępowanie dyscyplinarne, również do akt postępowania dyscyplinarnego. Orzeczenie, o którym mowa w art. 136bt ust. 1 pkt 3, przechowuje się w aktach osobowych funkcjonariusza przez okres 5 miesięcy od dnia jego uprawomocnienia się.

2. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na wniosek pokrzywdzonego, sądu, prokuratora, organu oraz instytucji przełożony dyscyplinarny informuje pokrzywdzonego, sąd, prokuratora, organ oraz instytucję o wydanym orzeczeniu dyscyplinarnym.

Art. 136bzh. 1. Wykonanie kary dyscyplinarnej polega na:

- 1) przeprowadzeniu rozmowy i wytknięciu niewłaściwego postępowania – w przypadku wymierzenia kar upomnienia lub nagany;
- 2) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu ukaranego o możliwości wymierzenia kary przeniesienia na niższe stanowisko służbowe lub kary surowszej, jeżeli ponownie dopuści się czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną – w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej na zajmowanym stanowisku;
- 3) przeniesieniu na niższe stanowisko służbowe – w przypadku kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, zgodnie ze wskazaniem zawartym w uzasadnieniu orzeczenia;
- 4) wydaniu rozkazu personalnego o obniżeniu stopnia lub wystąpieniu do właściwego organu z wnioskiem o obniżenie stopnia – w przypadku kary obniżenia stopnia;
- 5) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i ostrzeżeniu, że za ponowne popełnienie czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną ukarany może być wydany ze służby – w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby;

- 6) zwolnieniu funkcjonariusza ze służby – w przypadku wymierzenia kary wydalenia ze służby;
- 7) zakazaniu ukaranemu opuszczania miejsca zakwaterowania w czasie wolnym od zajęć przez czas trwania kary oraz nałożeniu obowiązku meldowania się, nie częściej niż trzykrotnie w ciągu dnia, na wezwanie dyżurnego lub innego wyznaczonego funkcjonariusza – w przypadku wymierzenia kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania.

2. Rozmowy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym jest prowadzona rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

3. Przełożony dyscyplinarny, udzielając upoważnienia do przeprowadzenia w jego imieniu rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, podaje do wiadomości funkcjonariusza upoważnionego do ich przeprowadzenia treść orzeczenia dyscyplinarnego, w wykonaniu którego ma być przeprowadzona rozmowa, określa termin, w jakim należy przeprowadzić rozmowę, a także udziela temu funkcjonariuszowi pisemnych wytycznych dotyczących prowadzenia rozmowy, a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie ukaranego.

4. Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, sporządza z rozmowy notatkę. Notatkę z rozmowy funkcjonariusz upoważniony do jej przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu.

5. Przełożony dyscyplinarny może w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uznać uprawomocnienie orzeczenia dyscyplinarnego za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej, jeżeli jest to wystarczające dla zapewnienia prawidłowej realizacji celów wychowawczych lub prewencyjnych wydanego orzeczenia. O uznaniu uprawomocnienia orzeczenia dyscyplinarnego za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej informuje się obwinionego w formie pisemnej.

Art. 136bzi. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące wezwań, terminów, doręczeń i świadków, z wyłączeniem możliwości

nakładania kar porządkowych. W postępowaniu dyscyplinarnym do świadków nie stosuje się również art. 184 Kodeksu postępowania karnego.

2. O zwolnieniu od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z obwinionym w szczególnie bliskim stosunku osobistym rozstrzyga rzecznik dyscyplinarny. Na odmowę zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania służy zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Art. 136bzj. Od orzeczenia oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.”;

42) uchyla się art. 136c i art. 137;

43) w art. 137a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Kary dyscyplinarne ulegają zatarciu po upływie następujących okresów od dnia ich wykonania:

- 1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;
- 4) 24 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej;

3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 135d ust. 1 i 2, może zatrzeć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;

- 4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej.”,
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Kara obniżenia stopnia podlega zatarciu po upływie terminu przewidzianego dla kary wymierzonej obok kary obniżenia stopnia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 44) po art. 137a dodaje się art. 137aa w brzmieniu:
- „Art. 137aa. 1. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej w przypadku, o którym mowa w art. 137a ust. 3 ustawy, wydaje przełożony dyscyplinary, o którym mowa w art. 135d ust. 1 pkt 1–6.
2. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej doręcza się funkcjonariuszowi.”;
- 45) art. 137b otrzymuje brzmienie:
- „Art. 137b. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:
- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe;
  - 2) zostały ujawnione istotne dla sprawy nowe fakty lub dowody, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego;
  - 3) orzeczenie dyscyplinarne wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
  - 4) orzeczenie dyscyplinarne zostało wydane na podstawie innej decyzji lub orzeczenia, które zostało następnie uchylone lub zmienione;
  - 5) prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania karnego albo w art. 5 § 1 lub 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.
2. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do spraw o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym o wydaleniu ze służby.

4. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.”;

46) po art. 137b dodaje się art. 137c–137e w brzmieniu:

„Art. 137c. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego następuje z urzędu lub na wniosek ukaranego.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść może złożyć, w razie śmierci ukaranego, jego krewny w linii prostej, przysposabiający lub przysposobiony, rodzeństwo oraz małżonek.

3. W sprawach o wznowienie postępowania właściwy jest przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie.

4. W przypadku likwidacji stanowiska służbowego przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie, właściwym w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego jest przełożony dyscyplinarny posiadający władzę dyscyplinarną obejmującą swoim zakresem zadania realizowane wcześniej przez przełożonego, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie.

5. Jeżeli nie można ustalić właściwości w sprawach o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w sposób wskazany w ust. 3 i 4, sprawa wznowienia postępowania należy do właściwości Komendanta Głównego Straży Granicznej.

6. Wznowienie lub odmowa wznowienia postępowania dyscyplinarnego następuje w drodze postanowienia. Postanowienie doręcza się ukaranemu, obrońcy lub osobie, o której mowa w ust. 2.

7. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ukaranemu lub osobie, o której mowa w ust. 2, służy zażalenie do Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że na postanowienie wydane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej zażalenie nie przysługuje, jednak ukarany lub osoba, o której mowa w ust. 2, mogą zwrócić się z wnioskiem odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 137d. 1. Postanowienie o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego stanowi podstawę do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

2. Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne, w którym:

- 1) odmawia uchylecia dotychczasowego orzeczenia dyscyplinarnego;
- 2) uchyla dotychczasowe orzeczenie dyscyplinarne i wydaje nowe orzeczenie dyscyplinarne rozstrzygające o istocie sprawy.

3. Orzeczenie kary surowszej od dotychczasowej jest możliwe tylko wtedy, gdy wznowienie postępowania nastąpiło z urzędu i nie nastąpiło przedawnienie karalności dyscyplinarnej za dany czyn oraz orzeczona dotychczas kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu.

4. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę łagodniejszą, ulegając uchyleciu skutki wymierzonej poprzednio kary surowszej, a w razie wymierzenia kary surowszej, jej skutki liczy się od dnia wymierzenia tej kary.

5. Karę dyscyplinarną wykonaną zalicza się na poczet kary orzeczonej w następstwie wznowienia postępowania, o którym mowa w ust. 4.

6. Termin do zatarcia kary zmienionej w następstwie wznowienia postępowania liczy się od dnia wydania orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu pierwszą karą.

7. Od orzeczenia dyscyplinarnego, o którym mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie, z zastrzeżeniem art. 136by ust. 3 ustawy. Przepisy art. 136bx–136bza i art. 136bzg stosuje się odpowiednio.

Art. 137e. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb wykonywania czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym prowadzonym w stosunku do funkcjonariuszy, w tym obieg dokumentów związanych z tym postępowaniem oraz wzory orzeczeń, postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.”;

47) uchyla się art. 138 ust. 6 i art. 140.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1372, 1518 i 1593 oraz z 2020 r. poz. 471) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Osoby wykonujące czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, w tym czynności, o których mowa w ust. 1, polegające na zapobieganiu powstawaniu i rozprzestrzenianiu się pożaru, niezatrudnione w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a–5 i 8, powinny posiadać tytuł

zawodowy inżynier pożarnictwa albo posiadać tytuł zawodowy inżynier uzyskany w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarniczej studiów I stopnia lub magisterskich jednolitych w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynieria bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r.”;

2) w art. 7:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dopuszczenia do użytkowania wyrobów, o których mowa w ust. 1, zwane dalej „dopuszczeniami”, w formie świadectwa dopuszczenia, wydają instytuty badawcze Państwowej Straży Pożarnej, wskazane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”,

b) ust. 7–9 otrzymują brzmienie:

„7. Dopuszczony wyrób podlega oznakowaniu przez producenta znakiem instytutu badawczego Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie.

8. W okresie, o którym mowa w ust. 3, wyroby, na które zostało wydane dopuszczenie podlegają kontroli zgodności wyrobu z wymaganiami techniczno-użytkowymi, dokonywanej przez instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie.

9. W przypadku negatywnych wyników kontroli, o której mowa w ust. 8, instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie może je cofnąć.”,

c) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Na wysokość opłaty za czynności kontrolne zgodności wyrobu z wymaganiami techniczno-użytkowymi mają wpływ wyłącznie koszty związane z badaniami tego wyrobu.”;

3) po art. 7 dodaje się art. 7a–7b w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Wprowadzenie do użytkowania w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a–6 i 8, pojazdów pożarniczych nie starszych niż 30 lat i używanych przez co najmniej 5 lat na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo w Republice Turcji oraz w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) będących stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, licząc od daty pierwszej

rejestracji poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, służących zapewnieniu bezpieczeństwa publicznego lub ochronie zdrowia i życia oraz mienia albo wykorzystywanych do prowadzenia działań ratowniczych, jest możliwe po uprzednim uzyskaniu pozytywnej opinii technicznej, wydawanej przez instytuty badawcze Państwowej Straży Pożarnej, zwanej dalej „opinią”.

2. Opinia wydawana jest bezterminowo i jednostkowo dla każdego z pojazdów, w ramach indywidualnego postępowania.

3. W przypadku gdy w pojazdach, o których mowa w ust. 1, zostaną dokonane zmiany konstrukcyjne, materiałowe lub technologiczne mogące mieć wpływ na właściwości użytkowe pojazdów albo rozszerzenie lub zmianę zakresu ich zastosowania, przed dalszym użytkowaniem pojazdów w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, nabywca, właściciel lub użytkownik informuje o tym instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał opinię.

4. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał opinię, przeprowadza kontrolę wpływu wprowadzonych zmian na spełnienie wymagań techniczno-użytkowych, o których mowa w ust. 7, zwaną dalej „kontrolą”, i w zależności od jej wyniku:

- 1) utrzymuje w mocy wydaną opinię;
- 2) zmienia wydaną opinię;
- 3) cofa wydaną opinię.

5. Do procedury wydania opinii oraz przeprowadzenia kontroli w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 7.

6. Za czynności wykonane w celu weryfikacji pojazdu, a także wydanie opinii lub przeprowadzenie kontroli pobierane są opłaty. Opłaty pobiera instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który przeprowadził weryfikację pojazdu, wydał opinię lub przeprowadził kontrolę.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania opinii oraz przeprowadzenia kontroli dla pojazdów, o których mowa w ust. 1, wymagania techniczno-użytkowe, dokumenty wymagane do uzyskania opinii oraz szczegółowe czynności przy wydawaniu, kontroli albo cofaniu opinii, a także sposób ustalania wysokości opłaty, o której mowa w ust. 6, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpiecznego korzystania z pojazdów, zapewnienie możliwie najmniejszego negatywnego wpływu pojazdów na środowisko, przeznaczenie pojazdów

oraz sposób ich wykorzystania, rzeczywiste koszty poszczególnych czynności oraz konieczność zapewnienia sprawnego ich wykonywania.

Art. 7b. Do dopuszczeń oraz opinii nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695).”;

4) w art. 11c w ust. 6 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w wykonywaniu zawodu inżyniera pożarnictwa albo inżyniera uzyskanego w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarniczej studiów w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynierii bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r., albo projektanta w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane oraz ukończyła w Szkole Głównej Służby Pożarniczej studia podyplomowe dla osób ubiegających się o wykonywanie zawodu rzeczoznawcy.”;

5) w art. 16a w ust. 4b pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) tytułu zawodowego inżynier uzyskanego w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarniczej studiów w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynierii bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r., oraz kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu strażak oraz ukończenie w Szkole Głównej Służby Pożarniczej przeszkolenia zawodowego przygotowującego do zajmowania stanowisk związanych z kierowaniem działaniami ratowniczymi albo

3) tytułu zawodowego inżynier oraz tytułu zawodowego magister inżynier uzyskanego w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarniczej studiów w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynierii bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r., oraz kwalifikacji do wykonywania zawodu technik pożarnictwa oraz ukończenie w Szkole Głównej Służby Pożarniczej przeszkolenia zawodowego przygotowującego do zajmowania stanowisk związanych z kierowaniem działaniami ratowniczymi.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1499, 1635, 1726 i 2020) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 36:
  - a) w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiada tytuł zawodowy inżynier uzyskany w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarnej studiów w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynieria bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r., oraz kwalifikacje wymagane do wykonywania zawodu strażak i ukończył przeszkolenie zawodowe przygotowujące do zajmowania stanowisk związanych z kierowaniem działaniami ratowniczymi, albo”;
  - b) w ust. 10 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) tytuł zawodowy inżynier uzyskany w wyniku ukończenia w Szkole Głównej Służby Pożarnej studiów w zakresie inżynierii bezpieczeństwa w specjalności inżynieria bezpieczeństwa pożarowego do dnia 30 września 2019 r. lub studiów na kierunku inżynieria bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa pożarowego od dnia 1 października 2019 r., oraz kwalifikacje wymagane do wykonywania zawodu strażak, lub”;
- 2) w art. 36a ust. 1 kropkę zastępuje się średnikiem, a następnie dodaje pkt 5 w brzmieniu:

„5) ustalenie zasadności przyznania świadczenia motywacyjnego.”;
- 3) w art. 37r ust. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) wypłaca świadczenie motywacyjne, o którym mowa w art. 97e”;
- 4) w art. 39 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Strażaka można zawiesić w czynnościach służbowych, na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy, w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe nieumyślne albo postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby.”;
- 5) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. 1. Strażakowi w czasie pełnienia służby przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub właściwości lub szczególnie

miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje strażakowi:

- 1) pełniącemu służbę w systemie skoszarowanym w okresie nauki w szkołach Państwowej Straży Pożarnej, odbywania kursów lub udziału w obozach szkoleniowych, z wyłączeniem okresu, w którym przebywa on na urlopie lub przepustce, trwającym co najmniej 24 godziny;
- 2) podczas długotrwałych akcji ratowniczo-gaśniczych, za które uważa się:
  - a) każde działania ratownicze organizowane lub kierowane przez Państwową Straż Pożarną trwające co najmniej 6 godzin, liczonych od chwili przyjęcia informacji o zdarzeniu,
  - b) pomocnicze specjalistyczne czynności ratownicze wykonywane przez Państwową Straż Pożarną w ramach udzielanej pomocy innym służbom ratowniczym, trwające co najmniej 6 godzin,
  - c) inne działania Państwowej Straży Pożarnej, wymagające zgrupowania strażaków przez okres co najmniej 6 godzin w czasie podwyższonej gotowości operacyjnej lub w celu współdziałania z innymi służbami,
  - d) akcje ratownictwa podwodnego prowadzone przez Państwową Straż Pożarną, wymagające wykonania co najmniej jednego cyklu nurkowania;
- 3) biorącemu udział w ćwiczeniach lub szkoleniach przez okres co najmniej 4 godzin po zakończeniu służby wynikającej z obowiązującego rozkładu czasu służby, o ile przepisy dopuszczają taką możliwość ;
- 4) w ramach służby wynikającej z obowiązującego rozkładu czasu służby, jeżeli następuje ona bezpośrednio po zakończeniu przedłużonej służby, o której mowa w pkt 3;
- 5) biorącemu udział w ćwiczeniach, manewrach, szkoleniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną, trwających co najmniej 8 godzin, a także biorącemu udział w ćwiczeniach i manewrach organizowanych przez inne podmioty, jeżeli organizator nie zapewnia wyżywienia.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje strażakowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna, odżywcza i pieniężna produktów żywnościowych przysługujących strażakowi w określonych przypadkach. W przypadku zwiększonego

zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. Normy wyżywienia mogą być realizowane w formie suchego prowiantu lub gotowych pakietów żywnościowych lub posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne w sytuacji, gdy zorganizowanie wyżywienia w postaci posiłków sporządzanych w punktach żywienia Państwowej Straży Pożarnej nie jest możliwe albo gdy rodzaj i warunki pełnionej służby wymagają tego rodzaju wyżywienia. W przypadku realizacji wyżywienia w formie gotowych pakietów żywnościowych lub w formie posiłków sporządzanych przez zewnętrzne podmioty gastronomiczne normę wyżywienia podwyższa się o koszty zapewnienia wyżywienia.

5. Napoje w naturze, w ilości zaspokajającej potrzeby strażaka, przysługują w czasie pełnienia służby, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

6. Organ Państwowej Straży Pożarnej może zapewnić wyżywienie w naturze oraz napoje również innym osobom:

- 1) uczestniczącym w akcjach, o których mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) biorącym udział w ćwiczeniach, manewrach, szkoleniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną, trwających co najmniej 8 godzin;
- 3) uczestniczącym w organizowanych przez Państwową Straż Pożarną ćwiczeniach zrywających, których przewidywany czas trwania wynosi co najmniej 8 godzin.

7. Strażakowi, któremu przysługuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie z kilku tytułów, otrzymuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie tylko z jednego tytułu według najkorzystniejszej dla niego normy wyżywienia, z wyłączeniem przypadków, w których strażak uczestniczy w uroczystym posiłku organizowanym w punkcie żywienia Państwowej Straży Pożarnej.

8. Strażak, któremu rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego w naturze, otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze.

9. Strażakowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie albo dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje norm wyżywienia,
  - 2) średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz ich wartość pieniężną,
  - 3) szczegółowe przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,
  - 4) przypadki, w których normy wyżywienia mogą zostać uzupełnione,
  - 5) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie
– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu strażakom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;
- 6) po art. 62 dodaje się art. 62a w brzmieniu:

„Art. 62a. 1. Właściwość miejscową organu Państwowej Straży Pożarnej w sprawach związanych z wyżywieniem w naturze ustala się poprzez odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu administracyjnym, z wyłączeniem komendantów Szkół Państwowej Straży Pożarnej, którzy odpowiadają za wyżywienie w kierowanych przez nich jednostkach, oraz w kooperacji z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej za zapewnienie wyżywienia wystawianym pododdziałom odwodów operacyjnych.

2. Kierownik jednostki organizacyjnej PSP, właściwy miejscowo ze względu na miejsce prowadzenia długotrwałej akcji, ćwiczeń, manewrów lub szkoleń zapewnia wyżywienie i napoje podległym mu strażakom w przypadkach, o których mowa w art. 62 ust. 2 pkt 2-5, oraz innym osobom w przypadkach, o których mowa w art. 62 ust. 6.

3. Kierownik jednostki organizacyjnej PSP jest także zobowiązany zapewnić wyżywienie w trakcie organizowanych przez niego ćwiczeń, manewrów i szkoleń, chyba że ze względów organizacyjnych organizatorzy ćwiczeń lub manewrów postanowią inaczej.

4. Kierownicy jednostek zapewniają zaprowiantowanie sił przeznaczonych do formowania odwodów operacyjnych tak aby mogły one działać bez dodatkowego zaprowiantowania przez czas określony przez przepisy szczególne. Kwestię zapewnienia wyżywienia ujmuje się w planach ratowniczych. Wyżywienie w formie racji żywnościowych nie może być stosowane dłużej niż przez 24 godziny.

5. Siły odwołów operacyjnych prowadzą działania bez dodatkowego zaprowiantowania przez czas określony w przepisach szczególnych. Po wykorzystaniu posiadanych zasobów przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 93 w ust. 1:

a) po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:

„5b) świadczenie motywacyjne;”,

b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;

8) po art. 97d dodaje się art. 97e w brzmieniu:

„Art. 97e 1. Strażakowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

1) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy – w wysokości 1 500 złotych miesięcznie, albo

2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych miesięcznie.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:

1) służby w Państwowej Straży Pożarnej;

2) służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej i Służbie Więziennej;

3) okresy traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1, wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez strażaka stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2. Decyzja o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego wydawana jest w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w ust. 6.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego strażak podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 36a, jeżeli od wydania ostatniej opinii o tym strażaku upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi Głównemu Państwowej Straży Pożarnej i jego zastępcom. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się strażakowi:

- 1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał jedną z opinii służbowych, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt 2 oraz art. 43 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 4a, przez okres roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 38 ust. 2 pkt 3, przez okres roku od dnia stwierdzenia wskazanej okoliczności;
- 3) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 4) ukaranemu karą dyscyplinarną przed jej zatarciem;
- 5) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, przez okres roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

7. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 6, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie wypłaty tego świadczenia.

8. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie wypłaty świadczenia motywacyjnego strażakowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

9. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego,
- 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które strażak nie zachował prawa do uposażenia, wymienionych w art. 109 ust. 1–3,
- 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania,
- 4) zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 105b ust. 2 pkt 1 i 3–5,

- 5) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc
– proporcjonalnie do tego okresu.

10. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

11. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

12. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 7 stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem strażaka ze służby, jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2020 r. poz. 848) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 164:

- a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

3. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust.2, następuje ze środków Służby Więziennej, na wniosek funkcjonariusza, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego obrońcy, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).”.

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Dyrektor Generalny może zapewnić funkcjonariuszowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku

z wykonywaniem czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepis ust.3 stosuje się odpowiednio. Poniesione przez Służbę Więzienną koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez funkcjonariusza, niezależnie od wyniku postępowania karnego.”;

2) po art. 164 dodaje się art. 164a w brzmieniu:

„Art. 164a. 1. Funkcjonariuszowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Służby Więziennej, w której funkcjonariusz pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia właściwy miejscowo okręgowy inspektorat Służby Więziennej albo Centralny Zarząd Służby Więziennej.

3. W przypadku braku możliwości zapewnienia ochrony prawnej przez jednostkę organizacyjną Służby Więziennej, o której mowa w ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego adwokata, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie 22⁵ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez funkcjonariusza kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w art. 164 ust. 3 i 4 oraz art. 164a ust. 3, a także podmioty właściwe w sprawie zwrotu kosztów ochrony prawnej, o której mowa w art. 164 ust. 3 i art. 164a ust.3, kierując się koniecznością korzystania przez funkcjonariusza z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną.”;

3) w art. 193 w ust. 1 kropkę po pkt 7 zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) świadczenie motywacyjne.”;

4) po art. 208e dodaje się art. 208f w brzmieniu:

„Art. 208f. 1. Funkcjonariuszowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

- 1) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy - w wysokości 1 500 złotych miesięcznie albo
- 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych miesięcznie.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:

- 1) służby w Służbie Więziennej;
- 2) służby w Policji, w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej;
- 3) traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lub 63 ust. 2 wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez funkcjonariusza stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2. Decyzja o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego wydawana jest w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w ust. 7.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego funkcjonariusz podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 86, jeżeli od wydania ostatniej opinii o tym funkcjonariuszu upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister Sprawiedliwości przyznaje świadczenie motywacyjne Dyrektorowi Generalnemu i jego zastępcom. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Dyrektor Generalny przyznaje świadczenie motywacyjne dyrektorom okręgowym, komendantowi Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej,

komendantom ośrodków szkolenia Służby Więziennej, komendantom ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej i Rektorowi. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

7. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi:

- 1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał opinię służbową, o której mowa w art. 96 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 przez okres roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 2) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 3) ukaranemu karą dyscyplinarną przed jej zatarciem;
- 4) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, przez okres roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

8. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 7, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie wypłaty tego świadczenia.

9. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie wypłaty świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez Ministra Sprawiedliwości lub Dyrektora Generalnego przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

10. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego,
- 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które funkcjonariusz nie zachował prawa do uposażenia, wymienionych w art. 61,
- 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania;
- 4) zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 60c ust. 2 pkt 1 i 3-5,
- 5) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc

– proporcjonalnie do tego okresu.

11. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

12. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

13. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 8 stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 384 i 695) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 103 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusza zawiesza się w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, na czas nie dłuższy niż 3 miesiące.

2. Funkcjonariusza można zawiesić w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby, na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.”;

2) po art. 142 dodaje się art. 142a–142b w brzmieniu:

„Art. 142a. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zadań i czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopelnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, następuje ze środków SOP, na wniosek funkcjonariusza, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego obrońcy, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant SOP może zapewnić funkcjonariuszowi, przeciwko któremu wszczęto

postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zadań i czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Poniesione przez SOP koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez funkcjonariusza, niezależnie od wyniku postępowania karnego.

Art. 142b. 1. Funkcjonariuszowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem zadań lub czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia funkcjonariuszowi SOP.

3. W przypadku braku możliwości zapewniania ochrony prawnej przez SOP funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż stawka maksymalna wynagrodzenia jednego adwokata, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, 1673 i 2020) lub jednego radcy prawnego, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez funkcjonariusza kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w art. 142a ust. 2 i 3 oraz art. 142b ust. 3, kierując się koniecznością korzystania przez funkcjonariusza z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną.”;

3) w art. 149:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi w dniach pełnienia służby przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”,

- b) w ust. 2 pkt 8 otrzymuje brzmienie:
- 8) biorącemu udział w zadaniach, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit a-d, trwających powyżej 8 godzin, odbywających się na terenie miasta stołecznego Warszawy.”,
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a - 2c w brzmieniu:
- „2a. Wyżywienie w naturze przysługuje funkcjonariuszowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna, odżywcza i pieniężna produktów żywnościowych przysługujących funkcjonariuszowi w określonych przypadkach. W przypadku zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub szczególnie właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.
- 2b. W przypadku braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszom wyżywienia w naturze w punktach żywienia Służby Ochrony Państwa dopuszcza się wyżywienie funkcjonariuszy wykonujących zadania służbowe poza terenem miasta stołecznego Warszawy, w placówkach gastronomicznych.
- 2c. W przypadku, o którym mowa w ust. 2b, normę wyżywienia podwyższa się.”,
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Napoje w naturze, w ilości zaspokajającej potrzeby funkcjonariusza, przysługują w czasie pełnienia służby, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).”,
- e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. Funkcjonariuszowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze albo dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia z wyjątkiem rezygnacji z wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza, udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim w sytuacji braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze.”,
- f) uchyla się ust. 5,

g) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Funkcjonariusz otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze w przypadku:

- 1) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu funkcjonariuszowi w naturze albo;
- 2) braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.”;

h) po ust. 6 dodaje się ust. 6a-6b w brzmieniu:

„6a. Świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie podwyższa się w przypadku:

- 1) braku możliwości zapewnienia wyżywienia w naturze funkcjonariuszom Służby Ochrony Państwa w punktach żywienia Służby Ochrony Państwa lub zewnętrznych podmiotach gastronomicznych;
- 2) udziału funkcjonariusza Służby Ochrony Państwa w zawodach sportowych i spartakiadach oraz pobytu na obozach kondycyjnych i zgrupowaniach szkoleniowych przed tymi zawodami, jeżeli nie można mu zapewnić wyżywienia w naturze w punktach żywienia Służby Ochrony Państwa lub zewnętrznych podmiotach gastronomicznych.

6b. Funkcjonariusz, któremu przysługuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie z kilku tytułów, otrzymuje wyżywienie w naturze lub świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie tylko z jednego tytułu według najkorzystniejszej dla niego normy wyżywienia, z wyłączeniem przypadków, w których funkcjonariusz uczestniczy w uroczystym posiłku.”;

i) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje norm wyżywienia,
- 2) średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz ich wartość pieniężną,
- 3) przypadki, w których normy wyżywienia mogą zostać uzupełnione,

- 4) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz termin jego wypłaty
– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu funkcjonariuszom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;
- 4) w art. 172 w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:
  - „7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie;
  - 8) świadczenie motywacyjne.”;
- 5) po art. 172a dodaje się art. 172b w brzmieniu:

„Art. 172b. 1. Funkcjonariuszowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

  - 1) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy – w wysokości 1 500 złotych miesięcznie, albo
  - 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych miesięcznie.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:

  - 1) służby w Służbie Ochrony Państwa;
  - 2) służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej i Służbie Więziennej;
  - 3) okresy traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego Komendant SOP wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez funkcjonariusza stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2. Decyzja o odmowie

przyznania świadczenia motywacyjnego wydawana jest w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w ust. 6.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego funkcjonariusz podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 82, jeżeli od wydania ostatniej opinii o tym funkcjonariuszu upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi Służby Ochrony Państwa i jego zastępcom. Przepis ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

6. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi:

- 1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał jedną z opinii służbowych, o których mowa w art. 102 ust. 2 pkt 2 i 3, art. 107 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 pkt 1, przez okres roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 2) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 3) ukaranemu karą dyscyplinarną przed jej zatarciem;
- 4) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone, przez okres roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

7. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 6, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie wypłaty tego świadczenia.

8. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie wypłaty świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy.

9. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego,
  - 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które funkcjonariusz nie zachował prawa do uposażenia, wymienionych w art. 203,
  - 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania,
  - 4) zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 194 ust. 2 pkt 1 i 3-5,
  - 5) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc
- proporcjonalnie do tego okresu.

10. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

11. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

12. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 7 stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

6) w art. 188 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wysokość ekwiwalentu za 1 dzień urlopu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oblicza się mnożąc $1/21$ uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym, w wysokości średniej tych dodatków z ostatnich 12 miesięcy, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, przez liczbę dni niewykorzystanego urlopu.”;

7) w art. 208 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Funkcjonariusz podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej lub nieprzestrzeganiu zasad etyki zawodowej funkcjonariusza SOP.”;

8) w art. 209:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn funkcjonariusza polegający na zawinionym przekroczeniu uprawnień lub niewykonaniu obowiązków służbowych wynikających z przepisów prawa lub poleceń wydanych przez przełożonych uprawnionych na podstawie tych przepisów.”;

b) w ust. 2:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających ze złożonego ślubowania, a także przepisów prawa;”;

– w pkt 3 po wyrazie „uprawnień” dodaje się wyrazy „określonych w przepisach prawa”;

- po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej”,
  - po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu:
„5a) porzucenie służby;
5b) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nieusprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby”,
  - w pkt 6 wyrazy „po spożyciu alkoholu lub” zastępuje się wyrazami „nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu albo”,
  - po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
6a) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza”,
  - uchyla się pkt 11 i 12,
- c) w ust. 3 skreśla się zdanie drugie,
- d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a–3f w brzmieniu:
- „3a. Rozmowę dyscyplinującą, o której mowa w art. 209 ust. 3, można przeprowadzić w terminie do 30 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. Rozmowa ta polega na wytknięciu funkcjonariuszowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących, a także wszczęcia postępowania i wymierzenia kary dyscyplinarnej, w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.
- 3b. Jeżeli funkcjonariusz nie zgadza się z wytkniętym mu niewłaściwym postępowaniem podczas rozmowy dyscyplinującej, o której mowa w art. 209 ust. 3, w terminie 5 dni od daty zapoznania się z notatką z rozmowy może wnieść do przełożonego dyscyplinarnego pisemny sprzeciw, zwany dalej „sprzeciwem”. O prawie do wniesienia sprzeciwu funkcjonariusza poucza się podczas rozmowy dyscyplinującej, a treść pouczenia zawiera się w notatce z tej rozmowy. Przepis art. 235 ust. 3 stosuje się odpowiednio.
- 3c. Wniesienie sprzeciwu obliuguje przełożonego dyscyplinarnego do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, z wyjątkiem przypadku, kiedy nastąpił upływ terminów określonych w art. 213.
- ”

3d. Brak sprzeciwu powoduje włączenie notatki z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona rozmowa. W przypadku wniesienia sprzeciwu notatkę z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

3e. W przypadku wniesienia sprzeciwu i braku możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, w związku z upływem terminów określonych w art. 213, notatka podlega zniszczeniu.

3f. W przypadku wniesienia sprzeciwu po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3b, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia sprzeciwu. Na postanowienie przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego do Komendanta SOP. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant SOP, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 235 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”,

d) w ust. 4 wyrazy „okres roku” zastępuje się wyrazami „5 miesięcy”;

9) w art. 211:

a) w ust. 1 skreśla się kropkę i dodaje wyrazy „lub poleca jego popełnienie.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.”;

10) w art. 212 po ust. 2 dodaje się ust. 3–7 w brzmieniu:

„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych posiada władzę dyscyplinarną wobec Komendanta SOP.

4. Funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą funkcjonariuszowi powołanemu na to stanowisko.

5. Funkcjonariusz, który w zastępstwie wykonuje obowiązki na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą osobie zastępowanej.

6. Funkcjonariusz przebywający na urloпах związanych z rodzicielstwem, urlopie bezpłatnym lub oddelegowany do wykonywania zadań poza Służbą Ochrony Państwa podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego, któremu podlegał przed udzieleniem mu urlopu lub oddelegowaniem.

7. Przełożonym dyscyplinarnym funkcjonariusza oddelegowanego do pełnienia służby w Biurze Nadzoru Wewnętrznego jest Inspektor Nadzoru Wewnętrznego, z wyłączeniem orzekania kar określonych w art. 215 pkt 3–7, które wymierza przełożony, o którym mowa w art. 212 ust. 1 i 2. Przepisy art. art. 232 ust. 2, art. 235 ust. 4, art. 242 ust. 9 oraz art. 243 ust. 5 stosuje się odpowiednio.”;

11) w art. 213:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni, od dnia otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego udokumentowanej informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli funkcjonariusz z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się funkcjonariusza do służby.”,

c) w ust. 2 wyrazy „1 roku” zastępuje się wyrazami „2 lat”;

12) w art. 215:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby;”,

b) uchyla się pkt 6;

13) w art. 218 wyrazy „może zostać” zastępuje się wyrazem „zostanie”;

14) w art. 220 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Karę obniżenia stopnia można wymierzyć tylko obok kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby albo kary wydalenia ze służby.”;

15) po art. 220 dodaje się art. 220a w brzmieniu:

„Art. 220a. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby polega na wytknięciu ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, zostanie wydalony ze służby.”;

16) uchyla się art. 221;

17) w art. 223 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się z zastrzeżeniem art. 220 ust. 2.”;

18) w art. 224:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Karę dyscyplinarną wymierza się w sposób współmierny do przewinienia dyscyplinarnego popełnionego przez obwinionego. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się w szczególności rodzaj i wagę czynu, jego skutki i okoliczności popełnienia, pobudki działania obwinionego, stopień winy, następstwa negatywne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie, opinię służbową, okres pozostawania w służbie oraz zachowanie się obwinionego przed i po popełnieniu zarzucanego mu czynu, a także inne okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.”,

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w czasie odbywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego;”;

19) po art. 224 dodaje się art. 224a w brzmieniu:

„Art. 224a. 1. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć stanowią ustalenia faktyczne.

2. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie są związani rozstrzygnięciem sądu lub innego organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.”;

20) w art. 225:

a) w ust. 1:

- w pkt 1 lit. c średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. d w brzmieniu:
„d) wskutek wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 209 ust. 3c”,
- w pkt 2 po wyrazie „pokrzywdzonego” dodaje się przecinek i wyrazy „innego zainteresowanego organu lub instytucji”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c i pkt 2, zawiadamia się odpowiednio sąd lub prokuratora oraz organ lub instytucję albo pokrzywdzonego o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyniku tego postępowania. Materiały przekazane przez sąd, prokuratora, organ, instytucję albo pokrzywdzonego włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.”,
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone zachowaniem funkcjonariusza stanowiącym przewinienie dyscyplinarne.”,
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo tożsamości sprawcy, przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny pisemnie zleca rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie czynności wyjaśniających, opatrując to polecenie datą otrzymania informacji uzasadniających przeprowadzenie czynności. Czynności te należy ukończyć w terminie 30 dni od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 3a. W szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego dyscyplinarnego mogą być kontynuowane w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 3a.”,
- e) po ust. 3 dodaje się ust. 3a - 3e w brzmieniu:
„3a. Rozpoczęcie czynności wyjaśniających następuje w formie postanowienia.
3b. Postanowienie, o którym mowa w ust. 3a, zawiera:
1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
2) datę wydania;

- 3) podstawę prawną;
- 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniających przeprowadzenie czynności wyjaśniających;
- 5) określenie okoliczności stanowiących przedmiot czynności wyjaśniających;
- 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
- 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć Służby Ochrony Państwa albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

3c. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne okoliczności wskazujące na możliwość popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny, za zgodą przełożonego dyscyplinarnego, może poszerzyć zakres prowadzących czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 3b pkt 5.

3d. Z przeprowadzonych czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie, w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

3e. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.”,

- f) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn zarzucany funkcjonariuszowi został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą;
- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.”,

- g) w ust. 5 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza zarzucanego czynu.”,

- h) po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku uchylenia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w art. 226a ust.1, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, za dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 226a ust.1.”;

21) w art. 226 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 2) upłynęły terminy określone w art. 213 ust. 2 i 3;
- 3) postępowanie dyscyplinarne co tego samego czynu i tego samego funkcjonariusza zostało prawomocnie zakończone lub wcześniej wszczęte toczy się.”;

22) po art. 226 dodaje się art. 226a w brzmieniu:

„Art. 226a. 1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie bez wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina funkcjonariusza nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody funkcjonariusza na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie wydaje się po wysłuchaniu funkcjonariusza i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia uzasadnia wymierzenie kary, o której mowa w art. 215 ust. 1 pkt 1 i 2. Czynności, o których mowa w art. 233 nie przeprowadza się.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o ukaraniu.

6. Od orzeczenia o ukaraniu obwinionemu przysługuje wniosek odwoławczy w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniosek odwoławczy składa się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie.

7. Przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia wniosku odwoławczego, w drodze postanowienia, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

8. W przypadku złożenia wniosku odwoławczego przez obwinionego przełożony dyscyplinarny uchyla orzeczenie o ukaraniu, kontynuuje postępowanie dyscyplinarne i wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 234 ust. 1, od którego przysługuje odwołanie w trybie art. 235.

9. Cofnięcie wniosku odwoławczego jest niedopuszczalne.”;

23) w art. 227:

a) po ust. 2 dodaje się ust.2a w brzmieniu:

„2a. Przełożony dyscyplinarny do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 225 ust. 3, wyznacza rzecznika dyscyplinarnego w stopniu co najmniej:

- 1) młodszego chorążego SOP, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień w korpusie szeregowych, podoficerów lub chorążych;
- 2) podporucznika SOP, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień podporucznika, porucznika oraz kapitana SOP;
- 3) majora SOP, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień majora SOP lub wyższy.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rzecznika dyscyplinarnego odwołuje się w przypadkach:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia go ze służby w SOP;
- 2) prawomocnego zawieszenia go w czynnościach służbowych;
- 3) prawomocnego ukarania go karą dyscyplinarną;
- 4) delegowania go do wykonywania zadań poza SOP.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Komendant SOP może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.”,

- d) w ust. 5:
- pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) jest małżonkiem obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób”;
  - po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
2a) jest krewnym lub powinowatym obwinionego lub pokrzywdzonego w linii prostej, a w linii bocznej aż do stopnia pomiędzy dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2, albo jest związany z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli;”;
  - pkt 3-4 otrzymują brzmienie:
„3) był świadkiem zdarzenia lub w tej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka;
4) między nim a obwinionym lub pokrzywdzonym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie;”;
  - po pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem, a następnie dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) jest podwładnym obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego.”;
- e) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:
„6a. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.”;
- f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. O okolicznościach uzasadniających wyłączenie od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym:
1) rzecznik dyscyplinarny niezwłocznie zawiadamia przełożonego dyscyplinarnego;
2) przełożony dyscyplinarny zawiadamia niezwłocznie Komendanta SOP.”;
- g) ust. 9 otrzymuje brzmienie:
„9. Odpowiednio Komendant SOP lub przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o wyłączeniu lub odmowie wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego lub rzecznika dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.”;

24) w art. 228 w ust. 4 wyrazy „Komendanta SOP” zastępuje się wyrazami „przełożonego dyscyplinarnego”;

25) w art. 229:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rzecznik dyscyplinarny zbiera materiał dowodowy i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy. W szczególności przesłuchuje obwinionego, świadków i pokrzywdzonego, dokonuje oględzin, konfrontacji, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentu. Z czynności tych sporządza protokoły. Zleca lub występuje do przełożonego dyscyplinarnego o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań, ekspertyz i tłumaczeń oraz zasięga niezbędnych opinii.”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny mogą zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części. Za zgodą tego organu potrzebne odpisy lub wyciągi z udostępnionych akt włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.”;

26) w art. 230:

a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) korzystania z pomocy obrońcy, którym może być wskazany przez obwinionego funkcjonariusz SOP, adwokat albo radca prawny;”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Zażalenie na postanowienie wnosi się za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do przełożonego dyscyplinarnego, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony dyscyplinarny, do Komendanta SOP za pośrednictwem tego przełożonego. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant SOP – zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony może zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta SOP o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6b. Zażalenie na postanowienie wnosi się w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia.”,

- c) w ust. 7 w pkt 3 wyrazy „sprzeczne z prawem” zastępuje się wyrazem „niedopuszczalne”,
  - d) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. W przypadku gdy wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, rzecznik dyscyplinarny może wezwać obwinionego do złożenia ostatecznych wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wnioski dowodowe złożone po upływie wyznaczonego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.”,
  - e) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarnego usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarnego. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.”,
  - f) uchyla się ust. 11;
- 27) w art. 232:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Czynności dowodowe w postępowaniu dyscyplinarnym kończy się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia tego postępowania. Przełożony dyscyplinarny, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony do 3 miesięcy.”,
  - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne z powodu zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant SOP, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony i pokrzywdzony mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta SOP z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminów.”;

28) po art. 232 dodaje się art. 232a w brzmieniu:

„Art. 232a. 1. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych czynów, przełożony dyscyplinarly może, w drodze postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących pozostałych czynów objętych postępowaniem.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zebrane w toku postępowania dyscyplinarnego dowody dotyczące wyłączonego czynu stają się dowodami odrębnego postępowania dyscyplinarnego.”;

29) w art. 233:

a) w ust. 1 po wyrazie „obwinionego” dodaje się wyrazy „i jego obrońcę”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Odmowa obwinionego lub jego obrońcy zapoznania się z aktami postępowania lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Rzecznik dyscyplinarly dokonuje wzmianki o odmowie zapoznania w aktach postępowania dyscyplinarnego. Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmowa zapoznania się z tymi aktami.”,

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Rzecznik dyscypliny, po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego, wydaje postanowienie o zakończeniu czynności dowodowych oraz sporządza, w terminie do 7 dni, opatrzone datą sprawozdanie, w którym:

- 1) wskazuje prowadzącego postępowanie i przełożonego dyscyplinarnego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego;
- 2) wskazuje obwinionego oraz określa zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne, z opisem stanu faktycznego i prawnego ustalonym na podstawie zebranych dowodów;
- 3) przedstawia wnioski dotyczące uniewinnienia, odstąpienia od ukarania lub wymierzenia kary albo umorzenia postępowania.”;

30) w art. 234:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu, albo
- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
- 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary, albo
- 4) umorzeniu postępowania.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przełożony dyscyplinarny w orzeczeniu dyscyplinarnym może zmienić opis czynu lub jego kwalifikację prawną w granicach czynu zarzucanego obwinionemu i jego kwalifikacji prawnej.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2g w brzmieniu:

„2a. Uzasadnienie faktyczne orzeczenia dyscyplinarnego powinno zawierać w szczególności: wskazanie faktów, które uznano za udowodnione, dowodów, na których się oparto, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. W uzasadnieniu prawnym należy wyjaśnić podstawy prawne orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa. W uzasadnieniu należy ponadto przytoczyć okoliczności, które wpłynęły na wymiar kary lub na odstąpienie od wymierzenia kary.

2b. Oczywiście omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.

2c. Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisania tych omyłek przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu, prostuje się je w drodze postanowienia.

2d. Postanowienia, o których mowa w ust. 2b i 2c są ostateczne.

2e. Sprostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego

śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przysposabiającego lub przysposobionego.

2f. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę.”,

d) ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, w terminie 14 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych uchybień bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.”,

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli w dniu wydania orzeczenia zachodzi okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania w części, o umorzeniu rozstrzyga się w orzeczeniu.”,

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem powinno być sporządzone na piśmie nie później niż w terminie 14 dni od dnia sporządzenia przez rzecznika dyscyplinarnego sprawozdania z przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego.”,

g) w ust. 8 w zdaniu pierwszym wyrazy „Komendant SOP” zastępuje się wyrazami „przełożony dyscyplinarny”;

31) po art. 234 dodaje się art. 234a w brzmieniu:

„Art. 234a. 1. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 2) postępowanie dyscyplinarne wszczęto po upływie terminu, o którym mowa w art. 213 ust. 1;
- 3) ustalono, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 4) obwiniony zmarł lub został uznany za zaginionego;
- 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu;

6) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu zarzucanego obwinionemu zostało prawomocnie zakończone albo wszczęte wcześniej toczy się.

2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w razie:

- 1) długotrwałej choroby obwinionego;
- 2) wycofania wniosku, o którym mowa w art. 225 ust. 1 pkt 2.

3. Orzeczenia dyscyplinarne o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie karalności nie wydaje się w przypadku, gdy zebrane dowody uzasadniają uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

4. W przypadku przywrócenia do służby funkcjonariusza, wobec którego w dniu jego zwolnienia ze służby postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone na podstawie przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt. 5, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o umorzeniu tego postępowania dyscyplinarne, o ile nie nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn będący przedmiotem tego postępowania oraz wyznacza rzeczniczkę dyscyplinarne do prowadzenia postępowania dyscyplinarne.”;

32) w art. 235 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli orzeczenie lub postanowienie w pierwszej instancji wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Komendant SOP, odwołanie lub zażalenie nie przysługuje. Obwiniony może jednak w terminie, o którym mowa w ust. 1, zwrócić się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Komendanta SOP z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń.”;

33) w art. 237 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komendant SOP w terminie 7 dni od dnia wniesienia odwołania może powołać komisję do zbadania zaskarżonego orzeczenia, zwaną dalej „komisją”, a w przypadku orzeczenia o ukaraniu karą, o której mowa w art. 215 pkt 4-7, jest obowiązany powołać komisję.”;

34) w art. 238:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rozpatrzenie odwołania przez Komendanta SOP powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania, a w przypadku powołania komisji –

w terminie 14 dni od dnia otrzymania opatrzonego datą sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.”,

b) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) uchylić w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uzupełnienia materiału dowodowego w całości lub w znacznej części, albo zaskarżone orzeczenie lub przeprowadzone postępowanie dyscyplinarne zawiera istotne błędy lub braki.”,

c) po ust. 6 otrzymuje ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku uchylenia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 3, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, za dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia o uchyleniu.”;

35) w art. 239:

a) uchyla się ust. 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komendant SOP, na wniosek przełożonego dyscyplinarnego złożony po uprawomocnieniu się orzeczenia, wykonuje karę wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, obniżenia stopnia, wydalenia ze służby, przez wydanie decyzji odpowiednio o zwolnieniu lub odwołaniu ukaranego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i wyznaczeniu go na niższe stanowisko służbowe, obniżeniu stopnia, albo zwolnieniu ukaranego funkcjonariusza ze służby w SOP.”;

36) w art. 241:

a) w ust. 2:

– w pkt 1 wyrazy „3 miesięcy” zastępuje się wyrazami „6 miesięcy”,

– w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu,

„5) 24 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w SOP.”,

b) w ust. 3:

– w pkt 1 wyrazy „2 miesięcy” zastępuje się wyrazami „3 miesięcy”,

– w pkt 4 wyrazy „12 miesięcy” zastępuje się wyrazami „9 miesięcy”,

- po pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem, i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) 12 miesięcy od dnia orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w SOP.”;

37) art. 245 otrzymuje brzmienie:

„Art. 245. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wykonywania czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym w stosunku do funkcjonariuszy, w tym obieg dokumentów związanych z postępowaniem dyscyplinarnym oraz określi wzory postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1635) w art. 25 w ust. 1:

- 1) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „28 400 tys. zł” zastępuje się wyrazami „30 100 tys. zł”;
- 2) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) 2020 r. – 4 500 tys. zł.”.

Art. 8. 1. Przepis art. 115a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy policjantowi zwolnionemu ze służby od dnia 6 listopada 2018 r. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji obowiązujących przed dniem 6 listopada 2018 roku. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018, należy określić

proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego do dnia 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.

2. Przepisy art. 188 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy przysługujący za okres od dnia 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018, należy określić proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego do dnia 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.

3. Przepis art. 119a ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw dotyczących ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy od dnia 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu, przelicza się zaległy urlop wypoczynkowy lub dodatkowy w dniach kalendarzowych na urlop w dniach roboczych przy zastosowaniu mnożnika wynikającego z relacji 26 dni roboczych do 30 dni kalendarzowych. Niepełny dzień zaokrągla się w górę do pełnego dnia. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r., ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. 1. 1. Nabyte przez funkcjonariusza Straży Granicznej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy urlopy wypoczynkowe oraz coroczne płatne urlopy dodatkowe, przysługujące w dniach kalendarzowych, wykorzystuje się w naturze na dotychczasowych zasadach.

2. Funkcjonariusz Straży Granicznej, składając wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego oraz corocznego płatnego urlopu dodatkowego, w pierwszej kolejności uwzględni wykorzystanie urlopów wskazanych w ust. 1.

3. W przypadku funkcjonariusza Straży Granicznej zwalnianego ze służby oraz funkcjonariusza, którego stosunek służbowy wygasł, niewykorzystane urlopy wskazane w ust. 1, przelicza się na urlop w dniach roboczych przy zastosowaniu mnożnika wynikającego z relacji 26 dni roboczych do 30 dni kalendarzowych. Niepełny dzień zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

Art. 10. Do funkcjonariusza Straży Granicznej przebywającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na płatnym urlopie zdrowotnym, okolicznościowym lub bezpłatnym, do

zakończenia udzielonego urlopu, stosuje się przepisy obowiązujące do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, z wyłączeniem odwołania z urlopu, do którego stosuje się przepisy nowe.

Art. 11. Urlop uzupełniający, o którym mowa w art. 87e ustawy zmienianej w art. 2, nabyty przez funkcjonariusza Straży Granicznej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie może przekroczyć łącznie z urlopem uzyskanym już w tym roku kalendarzowym maksymalnego wymiaru danego corocznego płatnego urlopu dodatkowego określonego w art. 87b ust. 1, 3 i 4 tej ustawy.

Art. 12. 1. Do oceny warunków szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia uzasadniających przyznanie funkcjonariuszowi Straży Granicznej urlopu, o którym mowa w art. 87b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 2, dokonywanej w 2020 r. stosuje się przepisy obowiązujące do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do okresu służby, od którego jest uzależnione przyznanie urlopu, o którym mowa w art. 87b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 2, wlicza się okresy służby pełnionej w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 13. Plany urlopów funkcjonariuszy Straży Granicznej ustalone na 2020 r. na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność.

Art. 14. Przepisy art. 66a - 66c ustawy zmienianej w art. 1, art. 71a-71c ustawy zmienianej w art. 2, art. 164 ust. 2-4 i art. 164a ustawy zmienianej w art. 5 oraz art. 142a i 142b ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do zwrotu kosztów poniesionych na ochronę prawną, zapewnienia ochrony prawnej oraz bezpłatnej ochrony prawnej przysługującej policjantowi, funkcjonariuszowi Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz funkcjonariuszowi Służby Ochrony Państwa w przypadku postępowań karnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. Do przypadków otrzymywania przez policjantów, funkcjonariuszy Straży Granicznej, funkcjonariuszy Służby Ochrony Państwa oraz strażaków wyżywienia w naturze oraz norm tego wyżywienia albo równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie zaistniałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16. Do obniżenia policjantowi nagrody rocznej w przypadku popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, stwierdzonego w prawomocnie zakończonym postępowaniu

dyscyplinarnym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 17. 1. Do postępowań dyscyplinarnych w Policji i Służbie Ochrony Państwa wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do kar dyscyplinarnych w Policji i Służbie Ochrony Państwa wymierzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do przewinień dyscyplinarnych popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 1 oraz art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Art. 18. Do postępowań w przedmiocie zwolnienia funkcjonariusza za służby na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 3–5 i ust. 2 pkt 2, 3 i 5 ustawy zmienianej w art. 2 wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną lub prawomocną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 47 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 19. Do postępowań w przedmiocie zwolnienia funkcjonariusza ze służby wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną lub prawomocną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 49 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 20. Mianowanie na pierwszy stopień w korpusie chorążych po ukończeniu szkoły chorążych albo na kolejny stopień w korpusie chorążych na podstawie wniosków o mianowanie złożonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dokonuje Komendant Główny Straży Granicznej, z zastrzeżeniem, że na stopnie chorążych Straży Granicznej w BSWSG mianuje Komendant BSWSG.

Art. 21. Mianowanie na kolejny wyższy stopień funkcjonariusza Straży Granicznej, o którym mowa w art. 57 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2, na podstawie wniosków o mianowanie, złożonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dokonuje przełożony właściwy do mianowania na ten stopień na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 22. Obniżenie stopnia funkcjonariuszowi Straży Granicznej w związku z wymierzeniem kary dyscyplinarnej o obniżeniu stopnia na podstawie wniosków o obniżenie

stopnia, złożonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokonuje przełożony właściwy do obniżenia stopnia na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 23. Obniżenie nagrody rocznej za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz Straży Granicznej naruszył dyscyplinę służbową lub zasady etyki zawodowej, jeżeli za ten czyn prawomocnym orzeczeniem wymierzono mu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy karę dyscyplinarną surowej nagany albo nagany z ostrzeżeniem, następuje w granicach przewidzianych w art. 113a ust. 4 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 24. 1. Do postępowań dyscyplinarnych oraz czynności wyjaśniających dotyczących funkcjonariuszy Straży Granicznej wszczętych na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Postępowania dyscyplinarne oraz czynności wyjaśniające prowadzone przez funkcjonariusza Straży Granicznej wyznaczonego przez przełożonego dyscyplinarnego albo komisję do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone dalej przez wyznaczonego funkcjonariusza albo komisję do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego. Wyznaczonemu funkcjonariuszowi albo przewodniczącemu komisji przysługują uprawnienia rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 25. Czynności podjęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w ramach prowadzonych postępowań dyscyplinarnych oraz czynności wyjaśniających dotyczących funkcjonariuszy Straży Granicznej pozostają w mocy po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 26. Komendant Główny Straży Granicznej staje się przełożonym dyscyplinarnym w postępowaniach dyscyplinarnych oraz czynnościach wyjaśniających wszczętych przez kierowników komórek organizacyjnych Komendy Głównej Straży Granicznej i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 27. Orzeczone prawomocne kary dyscyplinarne przez kierowników komórek organizacyjnych Komendy Głównej Straży Granicznej nie wykonane do dnia wejścia w życie

niniejszej ustawy, wykonuje Komendant Główny Straży Granicznej lub upoważniony przez tego przełożonego dyscyplinarnego funkcjonariusz.

Art. 28. Postępowania dyscyplinarne niezakończone prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym do dnia wejścia w życie ustawy toczące się w związku z popełnieniem przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 134 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym, umarza się.

Art. 29. 1. Środki zaskarżenia od orzeczeń dyscyplinarnych oraz postanowień Komendanta Głównego Straży Granicznej wniesione do ministra właściwego do spraw wewnętrznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpatruje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

2. Środki zaskarżenia od orzeczeń dyscyplinarnych oraz postanowień Komendanta Głównego Straży Granicznej jeżeli termin do wniesienia środka zaskarżenia nie upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wnosi się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Art. 30. 1. Kary dyscyplinarne upomnienia, nagany, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku, wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby prawomocnie orzeczone i niezatarte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają zatarciu po upływie okresów, o których mowa w art. 137a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Kara dyscyplinarna obniżenia stopnia w Straży Granicznej prawomocnie orzeczona i niezatarta do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ulega zatarciu po upływie 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymierzeniu tej kary.

3. Kary dyscyplinarne surowa nagana albo nagana z ostrzeżeniem w Straży Granicznej prawomocnie orzeczone i niezatarte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ulegają zatarciu po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymierzeniu tych kar.

Art. 31. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, kary dyscyplinarne prawomocnie orzeczone i niezatarte do dnia wejścia w życie ustawy, mogą być zatarte przed upływem terminów określonych w art. 137a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia, nagany, surowej nagany albo nagany z ostrzeżeniem;

- 2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe lub obniżenie stopnia;
- 4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej.

Art. 32. Do wznowienia postępowania dyscyplinarnego zakończonego postanowieniem o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wydanym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w zakresie wznowienia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 33. W sprawach wznowienia postępowania dyscyplinarnego zakończonego karą, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 9 ustawy zmienianej w art. 2, właściwi są przełożeni dyscyplinarni, którzy stali się właściwi do wymierzenia tej kary po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 34. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 139 ustawy zmienianej w art. 1,
- 2) art. 62 i art. 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2,
- 3) art. 245 ustawy zmienianej w art. 6

– zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie odpowiednio:

- 1) art. 139 ustawy zmienianej w art. 1,
- 2) art. 62 i 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2,
- 3) art. 245 ustawy zmienianej w art. 6

– w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 35. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Policji będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 5 085 350 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 162 310 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 343 590 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 419 780 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 427 780 tys. zł;

- 5) 2024 r. – 493 400 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 574 350 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 633 410 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 637 990 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 682 110 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 710 630 tys. zł.

2. Komendant Główny Policji monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Policji.

Art. 36. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Straży Granicznej będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 635 050 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 16 910 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 36 960 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 44 150 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 48 340 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 52 730 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 62 630 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 71 830 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 79 530 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 102 930 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 119 040 tys. zł.

2. Komendant Główny Straży Granicznej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Straży Granicznej.

Art. 37. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 119 565 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 2 195 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 6 610 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 8 510 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 9 650 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 11 080 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 12 930 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 14 440 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 15 620 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 18 490 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 20 040 tys. zł.

2. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej.

Art. 38. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Dyrektora Generalnego Służby Więziennej będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 351 600 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 5 770 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 12 190 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 15 940 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 20 560 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 28 410 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 35 770 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 42 680 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 51 850 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 62 660 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 75 770 tys. zł.

2. Dyrektor Generalny Służby Więziennej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Dyrektor Generalny Służby Więziennej.

Art. 39. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Służby Ochrony Państwa będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 151 620 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 5 280 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 9 370 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 11 500 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 12 330 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 16 770 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 18 000 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 18 640 tys. zł;

- 8) 2027 r. – 19 570 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 19 810 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 20 350 tys. zł.

2. Komendant Służby Ochrony Państwa monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Służby Ochrony Państwa.

Art. 40. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków wojewodów będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 1 076 085 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 19 755 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 59 490 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 76 590 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 86 850 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 99 720 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 116 370 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 129 960 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 140 580 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 166 410 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 180 360 tys. zł.

2. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu co najmniej na koniec półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może dokonywać przeniesień wydatków budżetowych między częściami, działami, rozdziałami i paragrafami klasyfikacji wydatków budżetu państwa w celu wykonania niniejszej ustawy.

2. Minister Sprawiedliwości, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może dokonywać przeniesień wydatków budżetowych między działami, rozdziałami i paragrafami klasyfikacji wydatków budżetu państwa w celu wykonania niniejszej ustawy.

Art. 42. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r., za wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1–3, które wchodzi w życie ..... (termin zostanie określony po ogłoszeniu ustawy o zmianie ustawy z dnia 30 kwietnia 2020 r. – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw);
- 2) art. 2 pkt 34 – 47 oraz art. 22–33, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.

Za zgodność pod względem prawnym,
legislacyjnym i redakcyjnym
Jolanta Płaza
Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
(- podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym)
26.05.2020 r.